

WESTERN ROMAN
IASO
CIJENA 15 d. BROJ 350

Roy Hogan:

METAK ZA GOSPODINA TEXASA

**RAY HOGAN: METAK ZA GOSPODINA
TEXASA**

Naslov originala: A BULLET FOR MR. TEXAS

Copyright: Ray Hogan

Recenzija: Ida Biard, novinski kritičar

Prijevod: Thea Gjurgjević

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik Marcel Čukli

»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1980

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik SSRNH« s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6, 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Shawn Starbuck stajao je prislomljen uz točionik. Okrenuo se i pogledao oko sebe. U salunu bila su osim njega još samo dvojica, igrajući poker. Rukom je obrisao znojno čelo. Kao i uvijek, i ove je godine srpanj bio paklenski vruć.

Popio je gutljaj hladnog piva i kroz otvorena vrata saluna nastavio gledati u sunčevo blještavilo što je ispunjavalo ulicu. Prašna cesta bila je prazna. U Brasadi, kao i u svim ostalim gradovima Zapada, u ovo su vrijeme ulice bile napuštene.

Teško je uzdahnuo. Put do Brasade bio je dug i zamoran. Hebrén Valley sad je bio daleko iza njega. Putujući je vidio mnoge gradove, upoznao različite ljude, i sad je bio sretan što je sve to iza njega. Tražeći svog brata prošao je već mnoge kilometre, ali ovaj mu je put vrućina otežavala napredovanje.

U potrazi za bratom Benom koji je prije desetak godina pobjegao od kuće proputovao je doista mnogo mjesta. Sve je to, međutim, sad bilo iza njega... Da bi stigao do ranča Hash Knife trebalo bi da prijeđe još samo desetak kilometara. Nadajući se da je njegov brat na tom ranču, Shawn Starbuck je

odlučio da stigne onamo po svaku cijenu. Čuo je da je vlasnik ranča neki čovjek imenom Hagerman.

Ben je još kao dječak, posvada-vši se s ocem, napustio njihov ranč u državi Ohio. Shawn ga je toliko godina bezuspješno tražio da je već posumnjao da će ga ikad naći.

Na svomu putu prešao je nekoliko zemalja, slijedio različite tragove, istraživao vjerodostojnost kojekakvih priča što su doprle do njega, ali zasad je sve to bilo uzalud... Svaki se put nanovo razočarao. Ispostavilo se uvijek da osoba za koju je bio uvjeren da je njegov brat Ben nije njegov brat ili je taj čovjek upravo nedavno napustio mjesto u koje bi Shawn stigao i ostavio za sobom sumnju da je možda ipak on... Ali tako je bilo uvijek.

Zabrinjavala ga je pomisao na to da će se, stigavši na ranč Hash Knife, možda ponovo razočarati, ali bio je svjestan da je razočaranje sastavni dio njegova života. Morao je sâm sebi priznati da je blijed opis koji može dati o bratu. Nije ga vidio desetak godina, a Ben je bio stariji od njega.

Osim toga, i samo ime Ben Starbuck nije baš mnogo značilo. Kad je Ben bijesan napustio očev ranč, izjavio je da ne samo što zauvijek napušta dom nego će i ime promijeniti kako bi izbrisao svoju prošlost vezanu za oca Hirama Starbucka.

Shawn je znao da unatoč svesmu mora pronaći brata, ako želi dobiti svoj dio očeve ostavštine. Jedino što je pouzdano znao o Benu bilo je da njegov brat iznad oka ima ožiljak.

– Tražiš li društvo, kauboju?
– prekine ga u razmišljanju nečiji glas.

Žena koja ga je to upitala približavala mu se i stala uz točionik. Žute kose, žarko namazanih usana i obraza, bila je odjevena u haljinu jarkocrvene boje. Shawn je već prije zapazio kako stoji na prvom katu saluna i naslonjena na ogradu promatra ljude uz točionik.

– Ime mi je Artha i ovdje sam da bih zabavila momke koji se dosađuju – nasmiješi se žena.

– Možda bih se rado zabavio, ali nisam danas osamljeniji nego inače... – nasmiješi se Shawn. – Razmišljam... To je sve...

– Nate, posluži me rakijom na račun mog prijatelja – obrati se žena čovjeku za točionikom uklonivši sa čela uvojak kose što joj je očito smetao.

Nate, jak čovjek crvena lica, upitno pogleda Shawna i pošto mu je ovaj kimnuo, dohvati bocu i natoči Arthi piće.

– O čemu razmišljaš? – upita Artha. – Imaš li negdje djevojku i razmišljaš o njoj?

– Ne... razmišljam o svomu bratu... Tražim ga...

Artha dohvati čašu i popije rakiju.

– Nalazi li se ovdje u Brasedi? – upita žena. – Možda ga poznajem.

– Nisam baš siguran da je ovdje... – oklijevao je Shawn.

– A kako izgleda?

– Mislim da smo donekle nalik jedan na drugoga, samo što je on vjerojatno viši od mene. Oči bi mu mogle biti modre... u svakom slučaju svijetle, a kosa crna.

– Opis nije baš detaljan – nezainteresirano će žena. – Takvih poznajem najmanje četrdesetak... A kako se zove taj tvoj brat?

– Ben Starbuck, ali sumnjam da se koristi tim imenom.

– Onda kako do vruga...

– Postoji mogućnost da se sad naziva Damon Friend – prekine je Shawn.

– To mi ime ništa ne kaže – malo će poslije toga Artha. – Čini se da ni ti sâm ne znaš baš mnogo o njemu...

– Već ga dugo vremena nisam vidio... desetak godina. Bili smo tada djeca... Mislite li da ste ga možda vi vidjeli? – upita Shawn čovjeka za točionikom koji je slušao razgovor.

– Teško je reći – zamišljeno će Nate. – Opis je zaista nedovoljan, a ovamo dolazi mnogo ljudi. Teško ih je sve zapamtiti.

– Možda je u ovom gradu upriličio natjecanje u boksu...

– pokuša Shawn. – U gradu gdje sam posljednji put naišao na njegov trag priredio je takvo natjecanje.

– Boks? – Mislite li onaj smiješni način borbe koji je prikazan na slici kopče vašeg opasača? – upita Nate.

— Da... Koliko sam mogao saznati, već je nekoliko puta organizirao takva natjecanja kako bi došao do novca. Možda je i ovdje tako postupio.

Nate je zamišljeno vrtio brk.

— Ne... Siguran sam da se u našem gradu nije organiziralo ništa takvoga... Zar se i vi bavite time?

— Naš nas je otac obojicu učio kako da sami sebe zaštite. Bio je stručnjak u toj vještini i siguran sam da je mogao, samo da je htio, postati slavan. Kopča koju vidite da nosim pripadala je mom ocu. Kad je umro, ja sam je naslijedio.

— Zašto misliš da bi se taj tvoj brat mogao nalaziti u Brasadi? — uplete se žena.

— Nisam se ni nadao da bi mogao biti u samom gradu. Doznao sam jedino da čovjek koji donekle odgovara njegovu opisu radi na ranču Hash Knife. Zna li možda koliko je taj ranč udaljen oдавде?

— Da li znamo? — ironično se nasmiješi Nate. — Da nema Hagermana, naš grad uopće ne bi postojao.

— Je li ranč velik?

Shawn se ponadao da na velikom ranču postoji mogućnost da je netko ipak barem čuo za Bena.

— Velik? — zajedljivo i zlovoljno će Artha. — To uopće nije riječ... Taj je ranč golem! Tisuće i tisuće jutara zemlje! Priče Hagerman, čini se, nastoji zaposjesti i preostali dio zemlje u ovom području. Uvjeravam vas da će uspjeti u svom numu! Ako ga ljudska podlost ili meci ne spriječe, on će uspjeti.

— Smiri se, Artha — uplete se Nate. — Dok je Hagermana, bit će posla i za sve nas.

— Da ga nema, odselila bih se nekamo drugdje... Hagerman me nije kupio... — nasmiješi se žena. — Njegov novac ni po čemu nije vredniji od novca ostalih ljudi... Misliš li da tvoj brat radi za njega?

— Nadam se...

— Možda. Ne poznajem baš sve momke koji rade na Hagermanovu posjedu. Ima ih pedesetak, a u gradu ima još nekoliko saluna i ne zalaze baš svi momci ovamo. Pitam se je li sve ovo što sam vam rekla vrijedno još jedno piće? — nasmiješi se žena.

Shawn kimne i ponovo se naslони na točionik. Bio je visok, mršav, crne i možda malo preduge kose, gustih obrva i sivomodrih očiju koje su u sjeni slabe rasvjete djelovale gotovo bežbojno. Izgledao je starije no što je zapravo bio, jer mu život nikad nije bio lak i proživio je već mnoga iskušenja.

— Nadam se da sve ovo što vam je rekla Artha ne shvaćate preozbiljno... — zabrinuto će Nate. — Previše priča, a ništa pri tomu ne misli.

— Nije važno, ali ako je taj Hagerman tako bogat i moćan kao što kažete, sumnjam da ga smetaju ogovaranja.

— On voli da se priča o njemu — javi se Artha. — Ljudi ga ovdje zovu gospodin Teksas.

— Dosta, Artha! — prekine je Nate. — Umukni već jednom!

— Ima ljudi koji vole imati neprijatelje... To nije ništa nova — zamišljeno će Shawn. — Ljudi koji mnogo rade uvijek će netko ogovarati...

— Neki ljudi stvaraju neprijatelje, to je istina — nije se dala zbuniti Artha. — Samo, nije baš uobičajeno da čovjek stvara

protivnike među svojom vlastitom djecom.

Nate udari šakom o točionik.

– Dosta! – poviče ljutito.

– Njegova vlastita djeca – mirno nastavi Artha kao da ga uopće nije čula – Ron i Rhoda... mrze ga kao otrov.

– A tko je to tebi, molim te, rekao? Sve ovo samo pretpostavljaš – ljutito će Nate.

– Nije potrebno da išta pretpostavljam. Nekoliko puta slušala sam Rona što priča i, osim toga, prilično se mnogo može zaključiti iz njihova ponašanja. Reći ću vam nešto – doda popivši rakiju – mislim da on njih isto tako mrzi kao i oni njega.

– Lijepa obitelj... – zaključi Shawn Starbuck i nasmiješi se.

– A što je s majkom?

– Umrla je – reče Nate. – Djeca su onda bila još sasvim mala. Čuo sam pričati o tomu. Danas svi žive u velikoj prekrasnoj kući a neka se Meksikanka brine o kućanstvu.

– Razumijem... Kad bi majka bila živa, zacijelo bi mnogo toga bilo drugačije... – reče Shawn sjetivši se svoje majke Clare.

Za njezina života mnogo je toga u obitelji bilo drugačije. Mirna i pametna, uvijek je uspijevala održavati ravnotežu u obitelji. Prije nego što se udala za Hagermana, bila je učiteljica. Malo manje od godinu dana pošto je umrla od upale pluća, Ben je napustio roditeljsku kuću i otišao.

– Nadam se da neću biti prisiljen upuštati se s tim vašim Hagermanom – zamišljeno će Shawn. – Želim jedino porazgovarati s ljudima koji rade za

njega. Koliko sam dužan? – upita i posegne u džep.

– Dolar.

– Koji je najkraći put do ranča Hash Knife? – upita Shawn i baci novac na točionik.

Nate pogleda prema ulazu u salun. Upravo je ulazio stariji čovjek. Na nogama je nosio visoke čizme, a samtaste hlače ulazile su u čizme. Na bijeloj mu je košulji bila pričvršćena šerifska zvijezda.

– Ovo je Ira Blackburn, naš okružni šerif – tiho će Nate. – Čini se da nešto smjera.

* * *

Okružni je šerif neprijateljskim pogledom odmjeravao Shawna. Ovome to nije bilo ništa nova. Već je otprije poznavao taj pogled pun mržnje i neprijateljstva i njegovo mu je dugogodišnje iskustvo govorilo da će ga snaći neprilike.

– Vjerojatno misli da si unajmljen da bi pucao u Hagermana – Artha se tiho obrati Shawnu. – Svakoga stranca koji dođe u naš grad, promatra isto tako sumnjičavo kao sad tebe.

Šerifovo je lice bilo ukočeno.

– Ne sjećam se da sam vas ikad prije susreo ovdje – polagano će šerif Blackburn.

– Prvi sam put u ovom gradu.

– Kako se zovete?

– Starbuck... Shawn Starbuck.

Kartaši su na trenutak prekinuli igru a Nate se radoznalo naslonio na točionik. Svi su čekali što će se dogoditi.

– Što radite ovdje? – upita šerif.

Shawna obuzeše nelagodnost i jarost. Nije imao što tajiti ali

ovaj mu se šerifov način nije ni malo svidio. Ponovo pomisli zašto neki šerifi smatraju da je njihovo pravo zadirkivati svakoga tko dođe u grad gdje oni zastupaju zakon.

— Traži svoga brata — uplete se Artha. — Nada se da radi za Hagermana.

— Zaista? — upita šerif prekrživši ruke i zauzevši odbojni stav.

— Da... — odvrati Shawn.

— Brat mu se zove Ben... a možda se naziva Damon Fried... — ponovo će Artha. — Borac je... boksač... ili kako vi već nazivate taj smiješan način borbe. Ovog momka zanima je li njegov brat možda ovdje upriličio neko slično natjecanje.

Shawn ljutito pogleda Arthu. Bilo mu je krivo da toliko priča. Nije namjeravao ovom šerifu ispričati nikakve pojedinosti o svomu bratu. Bena su, naime, tražili u Novom Meksiku radi ubojstva. U potjernici bio je opisan kao boksač.

— Boksač? Kako? — promrmlja šerif. — Zašto mislite da bi mogao biti u Hagermana? Nikad nisam čuo spomenuti to ime.

Shawn odahne zapazivši da šerif ne zna za Bena i da mu Arthin opis ništa ne znači. Vjerojatno potjernica iz Novog Meksika nije bila proslijeđena ovamo, ili barem ne s potankostima.

— Tako sam čuo... — odgovori Shawn.

— Otkud dolazite?

— Već dulje vrijeme tražim brata i u toku vremena zaustavljao sam se u različitim gradovima. Morao sam raditi kako bih zaradio nešto novca i, na-

stanivši se tu i tamo, postao sam građanin mnogih gradova...

— Mislim na mjesto gdje ste se rodili. Odakle ste rodom? — prekine ga šerif.

— Ohio... Rođen sam u Muskingumu. Moji su ondje uz rijeku imali farmu.

— Možete li to dokazati?

— Ne znam... zašto? — ljutito će Shawn.

Šerif popravi šepir i obriše čelo.

— Zasad ne morate ništa dokazivati... Za sad, ne — promrmlja. — Ne znam zašto bih vas spriječio u tomu da posjetite Hagermanov ranč, ali koliko je meni poznato, ondje nema nikoga tko bi se zvao kao momak koga tražite.

— Najbolje će biti da se u to sâm uvjerim.

— Zašto? Nije vam dovoljno to što vam ja kažem?

— Nije u tomu stvar, ali ja sam ipak jedini koji ga može prepoznati. Nisam sasvim siguran kako izgleda i možda sad živi pod nekim drugim imenom.

— Znači, niste sigurni ni u to kako se zove, a kamoli kako izgleda? — s nepovjerenjem će šerif.

— Tako nekako...

— Kako se onda nadate da ćete ga pronaći?

— Postoji samo jedan siguran način... Moj brat ima iznad lijevog oka ožiljak prekriven obrvom. To je barem nešto.

— Zna li što ja mislim o svemu tomu, gospodine? — upita šerif i nakrivi glavu.

— Mogu zamisliti, ali to ništa ne mijenja na stvari. Bez obzira na to vjerujete li mi vi ili ne, sve što sam vam rekao je istina i nitko me neće spriječiti u tome

da odjašem do Hagermanova ranča.

— Kako hoćete... Nema zakonskog načina da vas spriječim, ali ako ipak hoćete poslušati prijateljski savjet, zaboravite što ste naumili...

— Ne mogu to zaboraviti. Predug je put koji sam prešao da bih došao ovamo i ne namjeravam otići odavde sve dok ne obavim ono zbog čega sam došao.

— Samo izvolite... — nasmiješi se šerif, okrene se i iziđe iz saluna.

— Najhrabriji šerif Teksasa upravo je napustio salon — nasmije se Artha.

— Nekad je bio najhrabriji... — zamišljeno će Nate. — U Abileneu, Wichiti, San Antoneu i nekim drugim gradovima nekad je zaista bio jedan od najhrabrijih. U svim je tim gradovima nosio šerifsku zvijezdu.

— Da... da... To je bilo nekad — zaključuje Artha. — Sad je star i izmoren. Zivi od stare slave i prošlosti... Pravi je zakon ovdje naš visokopoštovani i moćni gospodin Teksas — ironično će Artha.

— Znam — kiselc se nasmiješi Nate. — Ali to zna i naš Ira Blackburn. Ne čini li se i vama tako? — upita obrativši se Shawnu.

— Mene se sve to uopće ne tiče. Ovdje sam samo u prolazu. Bilo kako bilo, idem sad do Hagermanova ranča i zanima me jedino koji je najkraći put kojim bih mogao stići na njegov posjed.

— Krenite cestom što iz grada vodi prema istoku, jašite sve dok ne dodete do stupa na koji je pričvršćena ploča sa znakom ranča Hash Knife. Hagerman je

za svoj znak izabrao nož za sjeckanje...

— Bolje bi bilo da se odlučio za mrtvačku lubanju — zajedljivo će Artha.

— Pločama s tim znakovima Hagerman označava granice svoga posjeda — nastavi Nate ne obazirući se na ženu. — Uostalom, kad se jednom približite do tih znakova, nećete se više moći izgubiti, jer ćete biti udaljeni od ranča otprilike dva kilometra i već ćete moći razabrati veliku zgradu smještenu na rubu manje šume.

Shawn kimne, zahvali i okrene se u namjeri da ode. Uto se dosjeti da je žena malo prije spomenula nešto u vezi s neprijateljskim nastupom šerifa Blackburna.

— Je li istina da netko namjerava ubiti Hagermana, ili je sve to samo izmišljotina? — upita okrenuvši se prema Arthi i čovjeku za točionikom.

Nate dohvati čašu i počeo je brisati, kako bi prikrrio nelagodnost, a onda tiho reče:

— Priča se da je najmljen ubojica koji bi ga trebao ubiti...

— Tko stoji iza toga? — prekinu ga Shawn.

— Ne zna se... Mnogi bi ga željeli mrtvog. To nije tajna. Priлично ih je uništio kako bi postao ono što je danas i zato je stekao mnoge neprijatelje.

— Mnogi to možda ne znaju, ali ja vam mogu reći... — ponovo se javi Artha.

— Umukni napokon, Artha! — prekine je ljutito Nate. — Kad ćeš napokon naučiti zadržati za sebe ono što misliš? Jednoga će te dana ovo tvoje brbljanje skupo stajati.

— Hvala vam oboma — nasmiješ se Shawn i krene prema izlazu.

II

Shawn Starbuck je izašao na ulicu i krenuo prema mjestu gdje je vezao konja. Ridana kojeg je sad imao kupio je prije kratkog vremena. Kad je krenuo iz Hebren-Valleyja, kupio je od nekog čovjeka konja i ubrzo se uvjerio da je ukraden. Predao ga je stoga prvom šerifu koga je susreo na putu i kupio konja za kojega je bio siguran da nije ukraden.

Prišao je konju, prihvatio uzde i uzjahao. Sedlo, izloženo suncu, bilo je vruće i Shawn tiho prokune. Pogledao je prema salunu iznad ulaznih vrata kojeg je bila pričvršćena ploča s natpisom Chinaberry.

Sve je bilo mirno. Samo su dvije žene stajale pred vratima dućana mješovitom robom i razgovarale. Oštećena pročelja starih kuća djelovala su nekako sablasno.

Pred vratima saluna stajala je Artha i mahala mu želeći ga pozdraviti. Namazana i čudno odjevena bila je iz daljine nalik na nestvarnu lutku. Shawn dotakne rukom obod šešira i usmjeri konja prema istoku.

Prolazeći mimo šerifova ureda pogledao je prema ulaznim vratima, ali unutra, činilo se, nije bilo nikoga i vrata su bila zatvorena.

Sad kad je čuo kakva opasnost prijeti Hagermanu. Shawn je mogao donekle shvatiti zašto se šerif Blackburn ponašao tako odbojno i negostoljubivo.

Bilo je razumljivo da svaki stranac koji se pojavi u Brasadi izaziva šerifovo nepovjerenje. Priznao je sâm sebi da bi i on vjerojatno postupio kao i šerif. Sudeći po onomu što je čuo o Hagermanu, mogao je zamisliti da je to uistinu čovjek koga je teško zaštititi. Nema sumnje da ima mnogo neprijatelja. Shawn nimalo nije zavidio šerifu...

Stigao je do kraja ulice i skrenuo konja na desni odvojak ceste. Priroda je izgledala iznemogla od vrućine koja nipošto da popusti i vidjelo se da je bilje isto tako iscrpljeno kao i ljudi. Grmlje je djelovalo kao popareno... trava osušena... drveće klonulo.

Shawn odluči, ako to bude moguće, izbjeći susret s Hagermanom ili njegovim sinom ili kćerkom. Sudeći po onomu što je čuo od Natea, Hagermanovi su ljudi koje je bolje izbjegavati, a Shawn ionako nije bio radoznao da ih upozna.

Vjerojatno će mu nadglednik ranča Hash Knife moći odgovoriti na njegova pitanja. Uvijek je dosad razgovarao s nadglednicima rančeva koje je posjećivao, raspitujući se o Benu.

U salunu se nije sjetio pitati za ime nadglednika ovog ranča, ali bio je uvjeren da će mu svaki od Hagermanovih ljudi moći reći kako se taj čovjek zove i gdje ga može pronaći. Pomisli kako je mogao pričekati u salunu da sunce zađe i da zahladi. Ali bio je svjestan kako ne bi izdržao da odmah ne krene u potragu za Benom.

Uvijek bi bilo tako: kad bi znao da se nalazi nadomak nekoj informaciji o svomu bratu ili možda čak u njegovoj nepo-

srednoj blizini, ne bi mogao izdržati da ne krene odmah dalje. Slegnuo je ramenima i nastavio put. Uvijek je postupao jednako i tako dugo neumorno slijedio trag dok ne bi ustanovio je li osoba koju slijedi njegov brat ili nije.

Nije se nadao da će pronaći Bena na ranču Hash Knife, ali valjalo je pokušati. Nate i Artha nisu mu ulili mnogo nade. U svakom slučaju, Ben nije navraćao u salun u kojemu se zaustavio Shawn, jer da je zalazio, Artha bi ga poznavala.

Shawn Starbuck ponovo razmisli o tomu kako je raspola-gao zapravo s vrlo malo polaz-nih točaka od kojih je mogao krenuti u potrazi za Benom. Bio je uvjeren da je Ben promijenio ime ako ni zbog čega drugog, onda zbog toga što su ga tražili u Novom Meksiku zbog ubojstva. Sve je to bila zapravo samo nezgoda...

Ben je, doduše, oduvijek brzo-pleto reagirao ali ubojica ja-mačno nije bio. Ni šerif u No-vom Meksiku koji je cijelu tu zgodu ispričao Shawnu nije tvr-dio da je Ben ubojica. Trebao ga je samo kao svjedoka... to je bi-lo sve.

Shawn se pitao nije li se nje-gov brat ipak promijenio. Toli-ko ga godina nije vidio a vrije-me mnogo toga izmijeni. Možda je postao okrutan i bezdušan... Tko zna... Znao je da je pred teškom zadaćom. Tražio je čov-jeka koga uopće više nije po-znavao, a ako ga i pronade, brat će za nj ipak i dalje biti stranac.

Shawn se uspravi u sedlu i nasmiješi na to kako je uopće mogao pomisliti: »ako ga pro-

nade«. On ga je morao pronaći ili prikupiti pouzdane dokaze da je mrtav, inače je i za njeg očevo nasljedstvo izgubljeno. Pitao se hoće li moći vječno ta-ko tragati i postati lutalica, za-nesenjak koji neprekidno poku-šava dostići dugu...

Odjednom začuje iz daljine topot konjskih kopita. Odzva-njao je kroz muklu tišinu. Tko to osim njega jaše po toj pa-klenskoj vrućini? Skrenuo je u sjenu obližnjeg grmlja odlučivši ondje pričekati onoga tko mu se približavao. U grmlju u koje-mu se sklonio, odmah su ga na-pale mušice, ali Shawn je una-toč tomu budno motrio put.

Kad je prepoznao jahača, na-smiješio se. Nije to bio nitko drugi nego Ira Blackburn, nag-nut u sedlu, koji ga je očito sli-jedio. Šerifska zvijezda blistala se na suncu.

Shawn ga je promatrao kako se zaustavlja i nekoga traži po-gledom. Bilo mu je jasno da tra-ži njega. Očito ga je počeo slije-diti čim je napustio grad, jer ni-je bio uvjeren da je Shawn do-šao ovamo nekim drugim po-slom osim da ubije Hagerma-na.

Namrštio se naljutivši se pri pomisli da ga netko uhodi, ali prisjetio se nezavidna položaja šerifa Blackburna i našao is-priku za njegovu preveliku rev-nost.

Shawn polagano nastavi ja-hati zaklonjen grmljem. Došav-ši do kraja puteljka ponovo je pogledao na glavni put, ali na tom je mjestu cesta zaokretala, obrasla sa strane drvećem, i Shawn je izgubio iz vida šerifa Blackburna koji je vjerojatno već bio iza zavoja.

Odjednom Shawn ugleda pred sobom stup sa znakom ranča Hash Knife. Pomislivši na Arthinu upadicu o tomu što bi trebalo da bude pravi znak ranča, nasmiješio se. Podalje je ugledao Hagermanov posjed. U daljini uzdizali su se prema modrom nebu vrhovi bregova.

Shawn ugleda neko srebrnkasto blistanje. To je najvjerojatnije bio potok. Hagerman je sagradio svoj ranč na najvišoj zaravni ovog područja a bregovi koji okružuju ranč kao da su njegova zaštita i vlasništvo, što bi odgovaralo čovjeku kakav je Hagerman.

Puteljak kojim je jahao odjednom se počeo spuštati i završavao je u uvali gdje se nalazio ranč. Shawn pomisli kako je dolje zacijelo hladnije i ugodnije, jer otkad je napustio Rio Grande činilo mu se da neprestano jaše kroz pakao.

Ridan je naglo zabacio glavu, odskočio u stranu i gotovo zabacio iz sedla nepripravnog Shawna.

– Stoj! – poviče netko.

Shawn se razbjesci i dohvati revolver, ali spusti ruku ugledavši pred sobom revolversku cijev. Čovjek koji je malo prije povikao bio je šerif Ira Blackburn.

Shawn ljutito pomisli kako si taj šerif ipak previše dopušta.

– Što, do vraga, smjerate, šerife? – upita ljutito Shawn. – Vrlo dobro znate...

– Ništa ja ne znam – prekinе ga šerif. – Ruke uvis!

Blackburn je zaobišao Shawna s leđa i pritisnuo mu među rebra revolversku cijev.

– Sve što sam vam rekao, istina je. – pokuša ponovo Shawn.

Šerif izvadi Shawnu revolver iz opasača i stavi ga sebi pod kaput.

– Vidjet ćemo. Što se mene tiče, možete biti i ubojica koga tražim – umorno će šerif Blackburn.

– A što se mene tiče, vi ste budala! – očajno će Shawn.

– Možda... a sad krenite.

Shawn se prisjeti maloga šerifovog ureda i pomisli kako je unutra jamačno paklenski vruće.

– Ne... – počе Shawn, ali uto Blackburn otkoči revolver.

– Nemojte me uzrujavati, mladiću... – polagano će šerif.

– Sarno vi lijepo krenite u smjeru Hagermanova ranča. Neka vas on vidi i neka mi potom kaže što mi je s vama činiti...

Shawn pomisli kako je to bolje nego da ga šerif zatvori u zatvor u Brasadi. Bude li prilike da razgovara s Hagermanom, možda će mu uspjeti rastumačiti cijelu stvar. Nije mogao vjerovati da u Brasadi postoji čovjek tuplji i sljeplji od Ire Blackburna. Okrenuo je konja i polagano krenuo prema Hagermanovu ranču.

– Svašta ste napričali... Sve to nema nikakva smisla...

– Nisam lagao. Sve što sam rekao, istina je – strpljivim će glasom Shawn.

– Da... Tražite brata a ne znate ni kako izgleda ni kako se zove...

– Ipak je tako! Ima li ovdje negdje u blizini pošta? – upita Shawn.

– Nema. U Sant Angelu, ov-

dje nema... ali neće nam biti potrebna...

– Čini mi se da ću ipak morati dokazati ono što tvrdim.

– Hagerman će sve odlučiti. Njemu prepuštam da učini što smatra najrazumnijim.

Shawn umuknu uvidjevši da je besmisleno prepirati se sa starim šerifom. Preostala mu je nada da će Hagerman biti razumniji. Nadao se da će moći razgovarati s njime.

Šutke su jahali hladovitim puteljkom što je vodio prema Hagermanovu ranču. Da su okolnosti bile drugačije, Shawn bi se osjećao sasvim ugodno.

Pri završetku puteljka našli su se na ravnici gdje se smjestio ranč Hash Knife. Shawn je zastao gledajući zadržano prizor što se pružao pred njim. Hagermanova dvokatnica pred kojom se nalazila velika veranda sa dva stupa bila je bijelo oličena i podsjećala ga na kuće što ih je vidio jašući Mississippijem.

Oko kuće raslo je različito drveće i bilje, među kojima i topole i platane. Posvuda su se nalazile gredice s raznovrsnim cvijećem, a prozore kuće ukrašavale su belargonije u loncima. Iz daljine je dopirao žubor potoka.

S druge strane čistine uzdizale su se gospodarske zgrade: staje, štagljevi, prenoćišta za radnike, nadstrešnice za kola, koral... Začudo, u koralu je bio samo jedan konj svezan za ogradu i stajao je u blizini manje kuće uz glavnu zgradu.

– Skrenite ovamo – zapovjedi šerif i pokaže prema stupu za koji se vežu konji. – Hagerman je zacijelo u svomu uredu.

Shawn skrene prema mjestu koje mu je odredio šerif.

– Sjašite! – zapovijedi šerif.

Iz smjera glavne zgrade do Shawna dopre zvuk nagloga i bučnog zatvaranja vrata. Okrenuvši se ugleda kako mu prilazi djevojka njegovih godina, crne kose, gustih obrva i modrih očiju. Na sebi je imala žutu bluzu, izrezanu oko vrata, i samtastu suknju koja je isticala njezin tanak struk. Shawn pomisli kako je to bez sumnje Hagermanova kćerka Rhoda. Djevojka se nasmiješi Blackburnu i odmjeri Shawna.

– Tko je to, šerife?

– Neki litalica... gospodice Rhoda – ljubazno će Blackburn. – Doveo sam ga vašem ocu da ga vidi. Kaže da se zove Starbuck, a meni se sve čini da je to momak koga tražimo...

Djevojka ozbiljno pogleda Shawna i zatim se obrati šerifu.

– Zaista mislite da je on...

– Šerif nema pravo – prekine je Shawn. – Tražim svoga brata!

– To me i navelo na to da posumnjam u njega. Priča gluposti o tomu kako traži brata... Sve što kaže nelogično je i sumnjivo.

Rhoda Hagerman približila se Starbucku i promatrala ga sa zanimanjem. Shawn zapazi da su joj oči tako tamne da djeluju gotovo crne, a ne modre. Usprkos velikoj vrućini djelovala je svježije i oko nje se rasprostirao ugodan miris koji je zadivio Shawna. Nasmiješio se vidjevši da ga promatra.

– Sve sam već objasnio šerifu... Ništa ne znam o vašem ocu... Nikad nisam čuo za nj i

uvjeravam vas da nisam došao ovamo u namjeri da ga ubijem.

– Niste nalik na ubojicu, a i ne govorite tako – zamišljeno će Rhoda.

– A kako bi po vašemu mišljenju trebao izgledati ubojica? – zlovoljno upita šerif Blackburn.

– Svakako ne kao ovaj momak... – slegne djevojka ramenima. – Mogla bih se kladi ti u to.

– Dobro... Uostalom, na vašem je ocu da odluči. Je li ovdje?

– Ne čini li vam se da ga čujete? – nasmiješi se djevojka.

– Poslušajte i čut ćete gdje je. Shawn se okrene prema staroj kući jer mu se činilo da odatle dopiru prigušeni glasovi neke prepirke.

– Dave Archer je kod njega. Otac već pola sata više zbog nečega na njega – nastavi djevojka.

– Što je posrijedi? – zamišljeno će Blackburn i počeo se po vratu. – Jesu li iskrsnule neke neprilike?

– Kao i obično... nasmiješi se djevojka. – Što bi moglo biti posrijedi? Možda je ponovo ukradena stoka ili netko od radnika želi napustiti ranč... a možda je i netko ozlijeđen... Svaki put kad izgubimo bika, očeva se vika čuje cijelim Meksikom... kao da mu život ovisi o jednom grlu stoke.

Blackburn kimne gledajući prema kući.

– Možda bi bilo najbolje da ovoga momka odvedem u grad i strpam u zatvor... Kad bude imao vremena, vaš otac može dojahati u grad i...

– Nema to smisla. Uđite. Ionako će otac ubrzo završiti s Daveom. I Ron je unutra.

– Mislite li da je to pametno? – pomalo zaplašeno upita Blackburn.

– Dakako! Ići ću s vama. Osjećam da moram biti prisutna – odgovori Rhoda Hagerman.

Šerif je razmislio trenutak a zatim revolverskom cijevi gurne Shawna prema ulaznim vratima u Hagermanov ured.

– Hajde! Ulazite i pazite kako se ponašate – zaprijeti šerif.

* * *

Kako su se približavali malenoj kući, gromki glas Pricea Hagermana postajao je sve razgovjetniji i glasniji. Rhoda je otvorila vrata i nasmiješila se.

– Dobro došli u lavlju spilju – reče djevojka i pogleda Shawna.

Malena je kuća imala dvije prostorije. Prva je bila neke vrste predsoblja, a Hagermanova se radna soba nalazila u sljedećoj prostoriji, razdijeljenoj od prve pokretnim vratima. Nakon zasljepljujućeg sunca trebalo je neko vrijeme da se čovjek privikne na polutamu predsoblja.

– To nije potrebno – nestrpljivo će Shawn osjetivši da šerif i dalje drži revolver prislonjen u njegova leđa.

Ugledao je podalje uza zid naslonjena čovjeka i pomislio kako je to vjerojatno Hagermanov sin Ron. Vitak i tamnopusladić očiju nalik na Rhodine djelovao je malo stariji od nje. Shawn ga pozdravi a Hagerman hladno i odbojno odzdravi. Djelovao je zlovoljno i zaplaše-

no. Očito je vrlo često bio meta na kojoj je otac davao oduška svomu bijesu.

— Do vraga! Nije me briga tko je to učinio! — čulo se kako viče Price Hagerman. — Vi ste ovdje nadglednik i vaša je dužnost da se pobrinete o svemu!

Rhoda se nasmiješila i vidjelo se da je u neprilici a Ron je, glavom pokazujući prema Shawnu, upitao:

— Tko je ovaj?

— Revolveraš... Tako barem misli šerif... — odgovori Rhoda i značajno pogleda brata. — Naš šerif Blackburn uvjeren je da je to čovjek koji namjerava ubiti našeg oca...

Mladić se ukoči a usta mu se razvuku u tanku crtu.

— Što vas je navelo na to, šerife? — upita hladno Ron Hagerman.

— Mnogo toga... Stranac je i malo prije došao je u grad. Njegov je revolver očito već mnogo puta bio upotrebljavan... — uvjerljivo će šerif.

— To baš nije mnogo...

— Osim toga, on... — reče šerif ali ga prekine gromki glas Pricea Hagermana.

— Jedan bik vrijedi osamnaest dolara! — urlao je Hagerman. — Osamnaest dolara! Jeste li me razumjeli? To iznosi više od dvije stotine dolara! Izgubili ste dvanaest bikova! Čujete li me?

— Ispričao mi je same gluposti — nastavi šerif Blackburn kad je Hagermanov glas postao tiši i prešao u zlovoljno mrmljanje. — Sve što je rekao nema nikakva smisla.

Ron Hagerman podigne obrve i pogleda Shawna a ovaj je šutio, smatrajući besmislenim

da sad tumači nešto što će ubrzo morati ispričati iznova. Bolje će biti da pričeka...

Blackburn je nervozno gledao prema vratima radne sobe.

— Čini se da će ovaj razgovor potrajati... Mogu se vratiti poslije.

— Nadam se da će ubrzo završiti s Archerom — napomene Ron. — Čekam ga već...

— Ne želim snositi taj gubitak! — čulo se ponovo iz Hagermanove radne sobe. — Dave, dobro ste plaćeni i dužnost vam je da savjesno čuvate moju stoku!

Ono što je Dave Archer odgovorio doprlo je do predsoblja samo u obliku nerazumljiva mrmljanja.

— Do vraga! To ništa ne dokazuje! Bit će onako kao što sam rekao! — vikao je Price Hagerman. — Ne namjeravam snositi ovaj gubitak! Iduća dva mjeseca radit ćete besplatno i tako mi nadoknaditi gubitak bikova. Vaša dvomjesečna nadnica pokrit će mi gubitke. Je li vam sve jasno?

Archer je ponovo nešto mrmljao.

— Dakle, dogovoreno. Vratite se svomu poslu i savjetujem vam: pripazite da ne izgubite više ni jedno jedino grlo moje stoke!

Vrata su se otvorila i u predsoblje je izašao Dave Archer, čovjek srednjih godina, lica opaljena od sunca. Prošao je predsobljem i izašao ne pogledavši nikoga u prostoriji. Oči su mu odavale bijes.

— Dakle, što želite? — začulo se odjednom.

Svi su gledali za Archerom i tako nitko nije ni zapazio da se

Hagerman pojavio na vratima radne sobe.

— Želio bih na trenutak razgovarati s tobom... — reče Blackburn. — Nadam se da nisi prezaposlen...

Price Hagerman stajao je između vratnica. Jak i visok, gustih brkova i prosijede kose, izbrazdana lica, oštih usana i gustih obrva djelovao je gotovo zastrašujuće. Oči su mu bile male i gotovo bezbojne, uvučene duboko u očne šupljine. Već se na prvi pogled moglo zaključiti da su njegova djeca po izgledu i po ponašanju više nalik na majku nego na njega.

— Zašto dangubiš ovdje? — izdere se Hagerman na sina ne obrativši pažnju nikomu u prostoriji. — Dobro ti je poznato da nitko ne smije besposličariti pokraj toliko neobavljena posla!

— Tako je to uvijek... — tiho će Rhoda.

— Mogli bismo živjeti i bez tvojih upadica, draga moja — zaključio Hagerman pogledavši je i zatim se ponovo obrati sinu.

— Pitao sam te nešto! Sjećam se kako sam ti rekao da odjašeš do umjetnog jezera Cow i završiš žigosanje stoke. Očito ni to nisi uspio obaviti, je li? Ili se možda varam?

— Nije tako oče... umorno će Ron. — Dok sam stigao onamo već je sve bilo gotovo i zato sam došao k tebi da mi kažeš što želiš da uradim...

— Prokletstvo! — bijesno zaurla Hagerman. — Imam ogromno imanje i četrdeset tisuća grla, a ti nisi sposoban da si sâm pronadeš posao!

— Dobro... mislio sam da možda... — zbunjeno će Ron gledajući u zemlju.

— Do vraga! Nemoj toliko misliti! Učini nešto! Tako samo činiš zbrku. Ne znaš li ništa pametnije, otiđi u staju i premeći vilama gnojivo. To ćeš vjerojatno znati učiniti...

Ron Hagerman pocrveni od bijesa ali se šutke odmakne od zida.

— A što ti trebaš? — upita Hagerman okrenuvši se Blackburnu.

Šerif Ira Blackburn ukočio se od straha i zamucuo, našavši se u neprilici.

— Ovo je stranac... Stranac koji je došao u naš grad i mislio sam da...

— Trebaš li nešto? — upita ostrim glasom Hagerman i ljutito pogleda Rhodu.

Prečuo je Blackburnov zbunjeni odgovor.

— Samo slušam... Ne brini o meni — nasmiješ se djevojka.

— Nisam se ni namjeravao brinuti o tebi — ljutito će Hagerman. — Sumnjam da bi mi to dobro činilo.

— Tako je, oče... — s pretjeranom će ljubaznošću Rhoda.

— Blackburne, govori što želiš! Što te dovelo ovamo? — Price Hagerman okrene se prema šerifu i prijekorno ga pogleda.

— Imam posla i nemam vremena za gluposti. Sav posao moram obaviti sâm. Ne mogu se pouzdati ni u koga... čak ni u svog nadglednika. Zbog njegove nemarnosti izgubio sam dvanaest prvorazrednih bikova. Plaćam ga više nego što bi igdje mogao zaraditi! Dakle, Ira, što je posrijedi?

— On ti pokušava rastumačiti zašto je došao, ali ti mu ne daješ da progovori — javi se Rhoda. — Uvjeren je da je uhvatio tobožnjeg ubojicu...

Price Hagerman se uspravi i stisne oči.

— Je li to istina? — upita zlovoljno.

— Siguran sam u to — odvra ti Blackburn. — Stranac je... i upravo je stigao u naš grad. Izjavio je da navodno traži svoga brata...

Price Hagerman pride Starbucku i pognu ga pogleda.

— Izrode! Došao si me dakle ubiti? — ljutito poviče rančer.

Shawn naglo udari Hagermana u vilicu. Rhoda viknu od iznenađenja a Hagerman dohvati revolver, ali se zaustavi jer je šerif Blackburn već držao revolver uperen u Shawnov želudac. Shawn Starbuck gorio je od bijesa i ljutito gledao Hagermana.

— Ne dopuštam da me itko vrijeđa! Niti vi niti itko drugi! — promrsi Shawn kipeći od bijesa.

Price Hagerman uhvatio se za bradu i, kao da ne shvaća što se dogodilo, promatrao čovjeka koji ga se usudio udariti. U Ronovim očima kao da je nešto zasjalo a Rhoda se umirila. Blackburn je slobodnom rukom šćepao Shawnu za ruku i dalje pritišćući revolver u njegov želudac.

— Želiš li da ga odvedem u grad i zatvorim? — upita zaplašeno šerif.

Osuđivao je sâm sebe zbog svoje nepažljivosti i bojao se što će se dogoditi ako se Hagerman razljuti. Rančer lagano odmahne glavom.

— Ne brini! Ja ću se pobrinuti o njemu... — reče smiješeći se.

— Nije li to stvar zakona? — začuđeno će šerif.

— Rekao sam da ću se ja pobrinuti o njemu — ljutito će Ha-

german. — Imaš li to njegov revolver ispod kaputa? — upita i pokaže mjesto pod šerifovim kaputom gdje se nazirao revolver.

— Dobro, ako tako želiš... — polagano će Blackburn i pruži mu Shawnov revolver.

— Da... Baš tako... Ti samo kreni svojim poslom. Možda ćeš na putu do grada uhvatiti nekoliko pijanaca za koje se možeš pobrinuti...

Šerif Ira Blackburn šutke iziđe iz kuće, a Hagerman se okrene Ronu.

— Zašto si još ovdje? Nisam li ti rekao da odeš na posao? — izdere se rančer.

Ron se okrene i krene za šerifom.

— Ja ću ostati... — ljubazno će Rhoda zapazivši da joj otac namjerava nešto reći.

— Nećeš! Izvoli izići i nađi si nekakav posao!

— Kakav posao?!

— Otkuda da znam? Radi nešto što rade djevojke koje će vjerojatno ostati usidjelice... Pleti... kuhaj... radi bilo što, ali radi!

Rhoda je pokušala nešto reći ali je otac prekine.

— Nemoj mi neprestano odgovarati. Dobro sam te odgojio i želim da budeš pristojna ili...

— Ili?

— Izidi! — zaurla Hagerman i krene prema djevojci.

Rhoda se nasmiješi i zaputi se prema izlaznim vratima.

— Nadam se da ćemo se vidjeti poslije... gospodine Starbuck — reče zastavši na vratima. — Rado bih vas bolje upoznala.

Shawn kimne i nasmiješi se. Svidio mu se nastup te djevojke.

– I meni će biti drago... Bit ću negdje u blizini.

– Drago mi je – promrmlja Rhoda i izide.

Hagerman je gledao za njom i slegnuo ramenima.

– Drska je – zamišljeno će stari rančer. – Ne znam zašto je takva...

Zašuti, shvativši da glasno razmišlja i okrene se prema Shawnu. Crte lica ponovo su mu bile krute.

– Dobro... Izvolite – reče pokazavši rukom u drugu sobu.

– Želim doznati tko ste i zašto ste došli ovamo... ako me zaista niste došli ubiti.

– Čuli ste zašto sam došao...

– reče Shawn i uđe u Hagermanovu radnu sobu.

III

Hagermanova radna soba bila je jednostavno namještena. Stol pun različitih papira, nekoliko stolaca i svjetiljka bili su sav namještaj, a zidovi prazni i prljavi. Samo je na jednomu mjestu visjela slika Abrahama Lincolna. Price Hagerman sjedne i odloži Shawnov revolver na hrpu papira što se nalazila na stolu. Bez riječi ponudi mu da sjedne.

– Ugodnije ćemo razgovarati sjedeći – reče Hagerman kad su ušli.

Shawn nezainteresirano slegne ramenima, privuče stolicu k stolu i sjedne. Osjećao je kako ga čovjek nasuprot njemu uporno promatra.

– Zašto mislite da biste ovdje mogli pronaći svog brata?

– Znači da me ne smatrate ubojicom? nasmiješi se Shawn.

– Još nisam odlučio... Odgovorite na moje pitanje!

– Bilo mi je rečeno da za vas radi čovjek koji odgovara opisu što sam ga naveo vašem šerifu.

– Tako znači... Kako izgleda i kako se zove?

Shawn je ispričao sve pojedinosti koje je znao u vezi s bratom, kad je završio, Hagerman reče:

– Vrlo malo imate da kažete... Jasno mi je zašto je šerif posumnjao, ali ja vam vjerujem.

Shawn odahne i nasloni se udobnije na naslon stolca.

– Mislio sam da ćete mi vjerovati – reče Shawn. – Je li vam možda poznato radi li za vas netko tko bi mogao odgovarati opisu što sam vam ga dao?

– Ne znam... Za mene radi pedeset ljudi, a ja poznajem jedva trećinu, i to ne sve po imenu...

Shawn ustane i krene prema prozoru.

– Zacijelo je teško razlikovati konjokradice od ljudi koji rade za vas... – zamišljeno će Shawn.

Dok je govorio, vidio je kako se ranču približavaju dva jahača, dolazeći iz planina.

– Upravo tako – kimne Hagerman. – Priznajem da je tako... Svidate mi se. Je li vam toliko važno pronaći brata?!

– Važno mi je... Otac je umro godinu dana pošto nas je Ben napustio... Sve je ostavio nama dvojici, ali prije nego što se mogu koristiti svojim dijelom, moram pronaći brata i dovesti ga u Muskingum ili dokazati da je mrtav. U protivnom, gubim sve.

– Shvaćam – uzdahnuvši će rančer. – Vidim da ste razum-

ni i naobraženi... Zahvaljujete li to možda svom ocu?

– Svojoj majci... bila je prava žena. Prije udaje bila je učiteljica i uvijek je nastojala da Ben i ja naučimo nešto više od onoga osnovnog što se uči u školi. Otac je bio farmer. Od njega smo se naučili boksat... boriti se pesnicama.

– Naučili ste se i poštenju...
– zamišljeno dodaje Hagerman.
– Jeste li prilikom neke borbe dobili ovu kopču što je nosite na opasaču?

– Ne. To je bila očeva kopča. Nekad je priređivao borbe pesnicama. Susjedi su skupili novac i darovali mu ovu kopču kao uspomenu.

– Je li vaš otac bio poznat borac?

– Mogao je biti... da je želio, ali bio je privrženiji farmi i svojoj majci. Ona mu je značila sve. Nakon njezine smrti sasvim se izmijenio i postao čudak.

– Razumijem... Žena može značiti mužu sve što on jest i sve što on želi biti... Moja žena Eunice također je umrla i bez nje se osjećam izgubljeno... Život nema više onaj pravi smisao.

Hagerman je zašutio i u prostoriji je nastao muk. S dvorišta dopiralo je unutra pijukanje pilica a iz daljine se začuo pucanj. Hagerman se uspravi i pogleda Shawna.

– Htio sam vam reći da biste mogli, ako pristanete, raditi za mene – zamišljeno će rančer.

– Želite li da pripazim da vas netko ne ubije?

– Tako nešto... ali ne zbog razloga na koji vi pomišljate. Ne bojim se smrti! To ne! Već me često malo dijelilo od nje,

ali ne mogu si dopustiti da umrem...

– Zašto?

– Nije riječ o novcu... Nitko poslije mene nije u mogućnosti preuzeti brigu o ranču Hash Knife.

– Imate sina, a i kćer...

– Sina! Do vraga! Imam nepouzdanog nikogovića! To je što imam! A djevojka? Žene su samo zato ovdje da se udaju. Jednoga će se dana udati i otići. Ne mogu računati s njom. Dakako, pobrinut ću se o njoj, ali to nije isto kao imati sina kojemu bi čovjek mogao prepustiti sav posao.

– Čini mi se da je Ron dobar momak. Možda mu ne dajete dovoljno prilike da to dokaže.

– Dao sam mu dovoljno prilika, ali iz svega načini zbrku. Ne mogu mu povjeriti ništa važno. Da je sposoban za bilo što, ne bih bio prisiljen namjestiti nadglednika.

Shawn nije odgovorio nego se šutke ponovo okrene prozoru. Dvojica koja su se malo prije približavala ranču nestala su i u dvorište je upravo stizalo manje stado koje je tjerao neki gonič stoke.

– Možda će vam sad štošta biti jasnije... – polagano će Hagerman. – Sve ovo još nisam nikomu priznao. Nemiran sam pri pomisli da bih mogao biti ubijen i nadam se da me sad shvaćate.

– Znači, vjerujete u istinitost priča da vas netko želi ubiti?

– Da... priznajem. Mislim da imam neprijatelja. Čovjek ne može to izbjeći. Kad se nešto stvara, ne može se izbjeći tuđa zavist, a osobito ne kad se stvara nešto tako veliko kao što je ranč Hash Knife. Kako sam

vam objasnio, ne smijem dopustiti da me sad netko ubije... Sve dok Ron ne odraste i ne bude razumniji, ne mogu dopustiti da me ubiju ili... Možda moja kći pronade čovjeka koji bi bio dovoljno sposoban da preuzme upravu imanjem. Dakle, nudim vam posao... Hoćete li ostati ovdje i raditi za mene neko vrijeme? Razmislite!

Shawn odmahne glavom.

– Zahvalan sam vam, ali ne tražim posao.

– To sam i mislio, ali zar ne trebate novac kako biste mogli putovati zemljom i nastaviti potragu za bratom?

– Trebam... Uvijek se povremeno moram negdje zaustaviti, potražiti posao i poslije nastavljam potragu.

– Onda zašto...

– Upravo sam napustio posao u Novom Meksiku gdje sam dovoljno zaradio i zasad mi nije potrebno da se ponovo zadržavam dulje vrijeme na jednomu mjestu. Ako Ben nije ovdje, morat ću krenuti dalje.

Shawn pomisli kako se već nekoliko puta u toku traganja za bratom našao u ovakvoj ili sličnoj situaciji. Već je nekoliko puta naišao na ovakva oca koji nije vjerovao u svoga sina, ili sinove, i nije želio prepustiti djeci upravu imanjem. U ponekim slučajevima ti su očevi imali razloga da sumnjaju, ali često je ta sumnja bila i neopravdana.

– Oprostite što se uplicem u vaše obiteljske stvari... Možda Rona ipak loše ocjenjujete... Možda bi trebalo da ste manje okrutni s njime i možda biste mu mogli pružiti priliku da se dokaže.

– To bi bio gubitak vremena... Moj sin želi samo besposličariti i lutati naokolo. Kad god uzmogne, ode u grad i ondje pije i karta, a ovdje može naći dovoljno posla kojemu bi se mogao posvetiti.

– Možda tako postupa zato što misli da ovdje za nj nema pravog posla. Prevrtni gnojivo nije baš posao za muškarca kao što je Ron.

– Možda i nije... – ljutito će rančer – ali tako je barem pod mojim nadzorom i nije u prilici da išta pokvari.

Čuli su da se netko približava kući i zašutjeli. Vrata se otvore i u prostoriju uđe Abe Archer. Ljutito se okrenuo prema Priceu Hagermanu.

– Izračunajte koliko ste mi dužni – ljutito procijedi Archer.

– Namjeravate li otići? – upita Hagerman. – Napuštate ranč?

– Da! Tako je! Dosta mi je vašeg prigovarivanja! Već me godinu dana neprestano psujete. To bi bilo dovoljno i za najizdržljivijeg čovjeka. Nađite si drugu budalu!

– Dosta! – ljutito će rančer.

– Ništa ja vama ne dugujem! Nadnica koju bi vam po vašemu trebao isplatiti jedva će pokriti gubitak što sam ga pretrpio jer ste dopustili da uginu moji bikovi!

– Ja sam ih pustio da uginu? Nisam ja jedini koji sam ovdje zaposlen. Zašto se ne podmirite i nadnicama ostalih ljudi ovdje?

– Zato jer ste vi nadglednik i jer ste bili odgovorni za moju stoku!

– Dobro... Ali ne namjera-
vam platiti...

– Nemam ja s vama sređiva-
ti nikakve račune! Ono što bi
trebali dobiti ostat će ovdje kao
pokriće za ono što ste mi dužni.

– Ništa vam ne dugujem –
procijedi Archer glasom punim
bijesa. – Price, vi to dobro zna-
te... Ja sam uvijek...

– Dugujete mi nadoknadu
za dvanaest bikova! Dužni ste
mi više od dvije stotine dolara.
Ja vam dugujem manje od jed-
nomjesečne nadnice, a to ne
pokriva ni polovicu onoga koli-
ko su vrijedili bikovi...

Nadglednik obuzet bijesom
krene korak naprijed a Hager-
man rukom dodirne revolver
što je ležao na stolu.

– Dok se budete spremali za
odlazak, pripazite da ne pone-
sete nešto od mojih stvari –
hladno će Hagerman.

Archer otvori usta želeći još
nešto reći ali se predomisli i
naglo napusti kuću.

– Mjesto nadglednika je slo-
bodno... Jeste li sigurni da ni-
ste zainteresirani? – nasmiješi
se rančer.

– Siguran sam... Povjerite tu
dužnost Ronu.

– Volio bih da mogu... – od-
govori Hagerman, uzdahne i
pruži Shawnu njegov revolver.

Shawn dohvati revolver i sta-
vi ga za opasač, a Hagerman
ustane i kroz vrata pogleda u
dvorište.

– Dave je uvijek bio nagao...
Vjerujem da će se vratiti... –
zamišljeno će rančer.

Shawn zanijeće glavom. U
Archerovim je očima vidio stra-
šnu mržnju koja je mnogo toga
govorila. Bio je siguran da se
Dave Archer neće vratiti.

– Da sam na vašemu mjestu,
ne bih čekao – reče Shawn. –
Mogu li nekoliko dana ostati
ovdje u okolici? Želio bih s ne-
kima od vaših namještenika
razgovarati o Benu. Možda je
netko čuo za njega.

– Činite što vam je drago –
odvрати Hagerman razočaran
Shawnovim odbijanjem ponu-
de.

IV

Shawn Starbuck izišao je
pred kuću na jarko sunce i uz-
jahao konja. Polagano je kre-
nuo prema zgradama u kojima
su stanovali Hagermanovi rad-
nici, razmišljajući kako će biti
ugodno odmoriti se neko vrije-
me u jednoj od tih kuća. U isti
čas začuje topot kopita i okre-
nuvši se prepozna Davea Ar-
chera koji se brzo jašući udalja-
vao iz dvorišta. Na njegovu je
sedlu zapazio pričvršćene bisa-
ge sa stvarima.

Znači da je zaista napuštao
ranč... Price Hagerman bio je u
zabludi ako je uistinu vjerovao
da će se Archer vratiti svomu
poslu.

Shawu se zaustavio pred
zgradama, sjahao i ušao u jed-
nu od kuća. Unutra je bilo svje-
žije i ugodnije nego vani. Stao
je i ogledao se oko sebe. Dvade-
setak ležaja bilo je postavljeno
uza zidove kuće. Unutra nije bi-
lo nikoga. Letimično je pogle-
dom prešao postelje i zaključio
kako je jedna, čini se, slobodna.
Odlučio je na tomu mjestu
ostaviti svoje stvari, a ako se
poslije ispostavi da je to ipak
nečiji ležaj, potražiti će neko
drugo prenoćište.

Izišao je i s riđana skinuo bise sa stvarima i pokrivač. Vrativši se u kuću odložio je stvari na postelju i zatim razmislio što bi bilo najpametnije da sad poduzme.

Ranč na kojemu se nalazio velik je i na njemu radi mnogo ljudi, pedeset po Hagermanovu pričanju. Ne bi imalo smisla da pokuša ispitivati svakoga pojedinog od tih ljudi. Gdje bi ih uopće sve pronašao? Smatrao je pametnijim da ih prička ovdje pred zgradom dok se ne vrate na večeru i spavanje i tako će moći razgovarati sa svima. Znao je da će se ljudi iz danje smjene brzo vratiti, zamijenjeni onima koji danas rade noću. Odlučio je u međuvremenu riđana odvesti u staju, istrljati ga i nahraniti.

Kad je izišao na dvorište, ugledao je Rhodu Hagerman kako stoji pokraj lijepoga bijelog konja i očito ga čeka.

— Čini se da ste se smjestili... Ostajete li? — upita djevojka.

— Da... ali samo nekoliko dana. Moram razgovarati s ljudima koji ovdje rade.

Rhoda Hagerman se namrgodi i zamišljeno ugrize za usnu. Sad je na sebi imala svijetloplavu bluzu, crne hlače od lagane tkanine i čizme ukrašene nekim ornamentima.

— Znači, niste potpisali ugovor?

— Nisam. Čim završim razgovor s vašim ljudima, krećem dalje.

— Razgovor?

— Želim se raspitati za svoga brata Bena. Možda ga je netko od ljudi vidio ili ga čak poznaje. Uostalom, možda i radi za vas... Vaš otac nije mi mogao reći ništa pouzdano.

Djevojka odsutno kimne.

— Znam. Nije vam mogao ništa reći. Zašto ne razgovarate s Daveom Archerom? To je onaj koji...

— Otišao je... Dao je otkaz. Upravo je odjahao.

— Dave je dao otkaz? — začuđeno će Rhoda.

— Ne može mu se baš mnogo zamjeriti... Vaš je otac ipak malo pretjerao — reče Shawn i gurne šešir na potiljak.

— To za mene nije ništa nova. Je li vam ponudio mjesto nadglednika?

— Mogao sam birati da postanem nadglednik ili njegov čuvar...

— To sam i mislila. Bila sam uvjerena da će s vama razgovarati o tomu. Mnogo je više zabrinut nego što pokazuje.

— Da... zabrinut... ali u svakom slučaju nije prestrašen. Brine se kako bi mu se moglo nešto dogoditi prije nego što vaš brat bude dovoljno iskusan da ga naslijedi ili dok vi ne pronađete muža koji bi mogao preuzeti njegovo mjesto...

— Razočarat će se ako to čeka. Nema baš mnogo nade da će se ostvariti jedna od tih dviju mogućnosti. Imate li kakva posla sad?

— Ništa osobito. Htio sam zbrinuti konja.

— To može pričekati, je li? Voljela bih da pođete sa mnom da porazgovaramo o nekim stvarima.

Shawn je šutke promatrao djevojku. Bila je zaista lijepa, a imala je u sebi nešto osobito što može zainteresirati svakog muškarca. Ali nije mogao dopustiti nešto takva. Znao je da se ne smije zaljubiti ni u Rhodu Ha-

german ni u bilo koju drugu ženu. Njegov privatni život mora zasad čekati, jer najprije mora pronaći Bena i srediti pitanje ostavštine.

Možda ste plahi, ili se plašite mene? – nasmiješi se Rhoda.

– Malo je stvari kojih se plašim... – nasmije se Shawn i uzjaše ridana. – Vi zacijelo niste jedna od njih...

Rhoda također uzjaše svoga bijelog konja i namjesti meksi-kanski šešir.

– Krenut ćemo prema potoku. Ondje je svježije – reče djevojka.

Krenuvši iz dvorišta jahali su šutke malom uvalom prema jugozapadu. U daljini se naziralo drveće. Zaustavili su se pred topolom i sjahali. Djevojka se nasmiješila i dopustila da joj Shawn pomogne sjahati.

Krenula je prema obližnjem panju u blizini potoka i sjela, pozivajući ga kretnjom da sjedne kraj nje. Shawn skine šešir, pride potoku, osvježi se vodom, obriše lice i pride djevojci.

– Mislim... mislim da nisam čula vaše ime – reče Rhoda poigravajući se svojom crnom kosom.

– Vjerojatno nije spomenuto... Ime mi je Shawn.

– Zvuči indijanski. Jeste li...

– Ne... To je skraćenica za Shawnee (šoni). Moja je majka nekad podučavala djecu toga plemena i svidjelo joj se to ime. Tako je odlučila nazvati me prema tom plemenu.

– Razumijem... Niste uvijek živjeli u ovom dijelu zemlje, je li?

– Rođen sam u državi Ohio i odrastao ondje.

– Tako sam i mislila. Govorite ljepše nego ljudi iz ovoga kraja. Otac me na neko vrijeme poslao u Virginiju, nadajući se da će me ondje dobro odgojiti. Nije mi se nimalo svidjelo ondje.

– Uvijek je najljepše kod kuće.

– Ovdje sam rođena... U kući gdje sad živimo. Ron također. Otac je došao ovamo 1830, kad mu je bilo petnaest godina. Ovdje je susreo i moju majku, djevojku iz San Antonija. Došla je ovamo posjetiti neke prijatelje i nikad se više nije vratila u rodni grad.

– Trebalo je mnogo novca i truda da podigne ranč kao što je ovaj...

– U početku otac nije imao novca. Radio je različite poslove sve dok mu se nije pružila prilika da otvori mali dućan mješovitom robom. Počeo se baviti kupnjom i prodajom stoke i konja, a poslije toga stao kupovati zemlju. Kad je počeo rat, nije bio ni na čijoj strani, premda je simpatizirao Južnjake. Tvrdio je da su ljudi ako uistinu vjeruju da mogu potući Sjever, bogat i moćan. Smatrao je svrsishodnijim da opskrbljuje obje strane, pa je to i činio. Prodavao je stoku i konje onima koji su imali novca.

– Poslije rata bio je bogat i imao veliki ranč... – zamišljeno će Shawn.

– Da... Nešto nije dobro?

– Ne... sve je valjano, ali nisu svi tako dobro prošli. Mnogi su propali, izgubili sav imetak...

– Nije moj otac izmislio rat... a kako je već rat trajao, postupao je onako kako je sma-

trao da je najbolje za njegovu obitelj.

— Ne vjerujem da svi tako gledaju na to... Mnogi vjerojatno misle da je iskoristio rat i prigrabio za sebe što je više mogao.

Rhoda je zašutjela i tišinu koja je nastala remetila je samo ptica u krošnji drveta iznad njih i žubor potoka.

— Možda je tako... ali zar život ovdje nije takav da jači pobjeđuje a slabi propada?

— Svugdje je tako, ali moje je mišljenje da ga to zato ne opravdava. Jednom sam proveo kratko vrijeme s ljudima koji nisu vjerovali u to da je važno skupiti samo što više novca i posjeda... Živjeli su zajedno kao velika obitelj i dijelili sve među sobom — posao i prihod. Nisu vjerovali u nasilje i ako su ondje gdje su se smjestili izbile neprilike, krenuli su dalje... Za njih nije bilo drugog odgovora.

— Sumnjam da bi čovjek koji bi tako živio imao mnogo toga od života — odgovori Rhoda. — Sumnjam da bi itko na taj način mnogo stekao.

— U tomu i jeste stvar. Vjerovali su u nešto, i to im je davalo snagu... Zna li nekoga tko želi ubiti vašeg oca? — upita odjednom Shawn. — Znam da ovdje ima mnogo ljudi koji bi ga rado vidjeli mrtva, ali većina se njih samo prijeti. Zanima me poznajete li nekoga tko bi ga uistinu bio sposoban ubiti?

— Ima mnogo neprijatelja.

— To je razumljivo. Tko želi podignuti ovakav ranč, jednostavno se mora sukobiti s mnogim ljudima. Danas sam imao zoran primjer...

— Znam. Moja ga je majka pokušavala izmijeniti, ali nije baš mnogo uspjela. Sa svima je grub: s prijateljima i s neprijateljima. Postao je još gori otkad je majka umrla.

— Usamljen je — reče Shawn.

— Shvatio sam to razgovarajući s njime.

— To sam i mislila. Bili ste dovoljno dugo s njime i vjerujem da je bio iskren razgovarajući s vama. Drago mi je što je napokon našao nekoga s kime je mogao razgovarati, ali to ništa neće promijeniti. Uvijek će ostati ovakav, i to će promijeniti jedino smrt.

— Neće vam biti lako ako umre... Ostavit će za sobom mnogo mržnje s kojom ćete se morati suočiti...

— Znam. Ali vrlo se lako može dogoditi da umre, jer netko uistinu dolazi da ga ubije.

— Jeste li sigurni u to?

— Jesam.

— Tko je to?

— Ne znam kako se zove. Jedino znam tko ga je unajmio.

Shawn nije skrenuo pogled s Rhodina mirnog lica i uporno je gledajući upita:

— Tko?

— Moj brat... Ron...

* * *

Shawn zašutje, začuđen onim što je upravo čuo.

— Mislite li da ću vam povjеровати? — upita zatim s nepovjerenjem.

— Vjerovali vi ili ne, to je ipak istina...

— Hoćete li mi reći da Ron želi uistinu ubiti svoga oca?

Rhoda kimne.

— Kako ste tako sigurni u to? Nije vam valjda to rekao on sâm?

— Čula sam od... od prijatelja... trgovačkog putnika koga sam upoznala jednom prilikom dok sam bila u gradu. Dok smo razgovarali, Ron je prošao pokraj nas. Orly... taj prijatelj... nije znao da je Ron moj brat.

— Ne razumijem...

— Slučajno je doznao da Ron želi ubiti oca. Čuo je kako je Ron razgovarao s nekim čovjekom koji je odlazio poštanskom kočijom kojom je stigao Orly. Ron je tomu čovjeku predao novac za unajmljenog revolveraša. Osoba koju je trebalo da revolveraš ubije bio je... Price Hagerman.

Shawn se zgrozi pri pomisli da sin namjerava ubiti oca. Ubijanje je ovdje bila svakidašnja pojava, ali ovo je bilo nešto drugo...

— Jeste li sigurni da se vaš prijatelj nije zabunio?

— Sigurna sam. Prepoznao je Rona isti trenutak kad ga je vidio. Čuo je kako je on spomenuo očevo ime. Osim toga, nema razloga da ista izmišlja. Mene poznaje samo pod imenom Rhoda i ne zna da sam Hagermanova kći.

— Kad bi trebalo da stigne taj revolveraš? — upita Shawn.

— Dan nije bio utvrđen. Ron je istaknuo da ne želi znati niti dan niti ne želi da ubojica stupi u vezu s njime. Taj je čovjek trebao doći ovamo, izvršiti nalog i nestati. Zato je Ron i platio unaprijed.

Shawn ustane i zamišljeno pogleda u zemlju. Sve mu to nije išlo u glavu.

— Koliko mi se čini, ocu niste rekli ništa o svemu tomu...

— Ne, razumljivo, nisam... Otac zapravo voli Rona, oboža-

va ga... Strog je s njime jer bi želio da Ron bude sličan njemu. Želi iz njega načiniti čovjeka... Vjerujem da u Ronu vidi samoga sebe i zato bi ga želio spriječiti da počinji greške koje je on počinio u mladosti.

— Ipak... Bilo bi bolje da ga upozorite.

— Zašto? To bi mu slomilo srce, uništilo bi ga... Biste li vi mogli saopćiti svomu ocu da je vaš brat Ben unajmio nekoga da ga ubije?

— Priznajem da ne bih mogao... — odgovori Shawn i pomisli kako jedino što sad možemo poduzeti jest da budno pazi na Hagermana i pokuša spriječiti unajmljenog revolveraša da ga ubije.

— Mnogo sam razmišljala o svemu tomu. Pomišljala sam čak da odem šerifu Blackburnu, ali nisam mogla... Vjerojatno me spriječio obiteljski ponos. Uostalom, što bi Blackburn i mogao poduzeti? Jadnik, star je i nespretn i...

-- Mene je prilično brzo pronašao — prekine je Shawn. — Kako se onda pročula vijest da će ubrzo stići netko tko namjerava ubiti vašeg oca?

— Ja sam razglasila tu vijest... Preko lre Blackburna. Pisala sam mu pismo i poslala ga iz San Angela. Upozorila sam ga da će možda doći netko u namjeri da ubije Pricea Hagermana. Potpisala sam se kao »prijatelj«. Nadala sam se da će otac možda pripaziti na sebe ili da će naš šerif pronaći tog revolveraša kad se pojavi u gradu.

— Oprezan je; taj vaš šerif... Zaista budno motri na sve strance... Jedva sam pola sata

bio u gradu, i već me pronašao. A kad sam krenuo na vaš ranč, slijedio me. Sve mi se čini da je mnogo bolji šerif nego što to mnogi ovdje smatraju.

— Možda, ali nitko ga ne poštuje. Moj mu otac nameće svoju vlast kao, uostalom, i svim ostalim ljudima ovdje. Vi... vi ste prvi čovjek koga sam vidjela da mu se suprotstavio. Udarili ste ga...

— Čini se da ga se vi baš ne plašite previše... — nasmiješi se Shawn.

— Nikad nisam sebi dopustila da pokažem pred njim ikakav strah. Poštujte me... Našla sam najbolji način kako da izidem s njime nakraj. Kad sam tvrdoglava i pomalo neodgojena, ljuti se, ali mislim da mu se sviđa što ga se ne plašim. Uostalom, nemam s njime problema.

Shawn je shvatio da ta djevojka prima stvari onakve kakve jesu. Jedino mu nije bilo jasno, shvaća li Rhoda da će cijeli ranč pripasti njoj ako Hagerman sazna za Ronove planove. Očito je ipak o svemu tome razmišljala jer je bila prepametna da ne bi sve to shvatila. Ali Rhoda je bila osjećajna i nije bila koristoljubiva. Razmišljala je srcem, no sudeći po ponašanju, Shawn je lako mogao zaključiti da je zaplašena.

— Kako se odnosite prema Ronu? — upita Shawn. — Jeste li razgovarali s njime o svemu tomu?

— Razmišljala sam o tomu da razgovaram s njime. Kad sam doznala za njegove planove, bila je to prva moja pomisao. Namjeravala sam otići ravno k njemu i zatražiti objašnjenje.

— Ali očito ste se predomisli li...

— Činilo mi se najpametnijim da mu ništa ne kažem. Ron i ja nikad nismo bili bliski i plašila sam se da ćemo se još jače odvojiti jedno od drugoga, da će se povući u sebe još više nego dosad. Uostalom, što bi mogao sad učiniti? Ne poznaje ubojicu niti zna dan kad taj čovjek treba stići. Da je i htio, sad ga više ne može zaustaviti.

— Mislite li da bi ga htio zaustaviti?

— Nisam sigurna... Ponekad pomislim da bi, a kad otac s njime postupa kao na primjer danas, opet mislim da ne bi. Znam da sam krenula linijom manjeg otpora. Pustila sam da se stvari razvijaju svojim tokom... Nadala sam se da ću moći s nekim porazgovarati o svemu kao s vama, Shawn...

— Ne... Nemojte računati sa mnom.

— Ako je riječ o novcu...

— Nije riječ o novcu. Namjeravam se ovdje zadržati samo nekoliko dana i ako otkrijem da sam ponovo slijedio pogrešan trag, odmah krećem dalje. Ove sam se godine već prečesto zadržavao i dopustio da me upletu u neprilike mnogih ljudi.

— Vjerojatno bi trebalo da ostanete ovdje samo mjesec dana... Tko god da dođe ubiti oca, mora obaviti svoj posao za mjesec dana, a sad je već prošlo duže vrijeme i...

— Vjerujem da se možete obratiti i nekomu drugomu — prekine je Shawn.

— Komu? Ovdje na ranču ili u Brasadi nema nikoga s kime bih mogla porazgovarati. Uostalom, ne bih se ni usudila sve

to povjeriti nekomu drugom. Ovdje je previše ljudi koji bi to iskoristili. Vi ste jedini s kime se usudujem razgovarati i vjerujem da biste mogli obaviti taj posao.

Rhoda dohvati Shawnovu ruku i pogleda ga uplašena i zabrinuta.

— Molim vas, pomozite mi! Ostanite ovdje barem mjesec dana. Ne pojavi li se ubojica dotad, napustite nas. Ako već ne želite ostati ovdje zbog mene, ostanite zbog Rona. Sigurna sam da ne bi mogao dalje živjeti kad bi netko uistinu ubio našeg oca...

Shawn pogleda zamišljeno pred sebe, znajući da bi ovo zadržavanje značilo daljnjih tridesetak dana koje bi izgubio ne mogavši tražiti Bena, to više ne dozna li ovdje ništa o njemu.

Kad bi svojom prisutnošću mogao spasiti jednog čovjeka od smrti, a spriječiti drugoga da se uništi, to ne bi bilo izgubljeno vrijeme. Ovi za nj izgubljeni dani samo su djelić njegova dugog puta, a za cijelu obitelj Hagerman znače mnogo — njihov opstanak.

* * *

— Dobro — promrmlja Shawn.

Rhoda skoči i zagrli ga.

— Polako... — začuđeno će Shawn.

— Hvala, Shawn... Hvala! Prvi put nakon dugog vremena osjećam da mogu slobodno disati.

— Nemoj se previše nadati... Učinit ću koliko je u mojoj moći ali...

— Znam — prekine ga Rhoda. — Ne očekujem čudo, ali

znam: ako itko može spasiti oca, onda si to ti!

Shawn nije odgovorio. Šutke ju je promatrao, osjećajući da joj je potrebna zaštita... Pomisli kako je zaista lijepa...

— Tvoj će se otac čuditi zašto sam promijenio odluku. Morat ćemo mu navesti neki prihvatljivi razlog. Nije on čovjek koga se može lako zavarati.

— Znam. Bit će bolje da se ne vratimo zajedno. Može nas vidjeti i posumnjati da smo se nešto dogovorili.

— Kreni prva, a ja ću doći za tobom malo poslije. Možda pronadem nekoga od ljudi s kojima mogu razgovarati o bratu i izmislim neki prihvatljivi razlog zašto želim ostati kod vas na ranču.

Rhoda je otišla do konja i Shawn joj pomogne uzjahati. Svidio joj se taj čovjek i način na koji postupa sa ženama.

— Hvala, Shawn... Vidjet ćemo se poslije...

Shawn je zamišljeno gledao za djevojkom. Nikad nije žalio zbog donijetih odluka, ali ipak bi mu bilo milije da ne mora sad paziti na Pricea Hagermana.

Nije se zatekao u zavidnoj situaciji. Nije bilo lako pronaći ubojicu za koga se uopće ne zna tko je i kad će doći, ako već nije ovdje na ranču. Nadao se da će ipak uspjeti. Nasmiješio se i otišao do svoga ridana, uzjahao i krenuo. Osim što mora čuvati Pricea Hagermana, znao je da mora budno motriti i Rona. Možda će mlađić ipak nešto doznati o ubojici koji treba stići...

Jahao je uz potok nadajući se da će sastati nekoga od Hager-

manovih ljudi s kime bi mogao porazgovarati o Benu, ali niko-ga nije pronašao. Vidjevši da ta-ko brzo neće naići ni na koga, okrenuo se i vratio do glavne zgrade ranča. Ujahao je u dvo-rište sa strane suprotne onoj s koje se, kako je pretpostavljao, vratila djevojka.

* * *

Zaputio se ravno u staju, sjahao, rasedlao i istrlijao konja, smjestivši ga na jedno od slobodnih mjesta u staji, dao mu zobi i vratio se u dvorište.

Pogledao je prema staroj kući u kojoj je bio Hagermanov ured. Premda unutra nije gorjela svjetiljka, činilo mu se da se netko kreće ondje. Odluči odmah otići Hagermanu i saopćiti mu da ostaje.

Price Hagerman sjedio je zlovoljan i mrk za pisanim stolom. Shawn odluči progovoriti prije nego što ga rančer išta upita.

– Prihvaćam vašu ponudu – kratko će Shawn.

Hagerman se nasloni i prstima počne uvijati brkove.

– Zašto?

Shawn je znao da će ga rančer to pitati.

– Razmišljao sam o mogućnosti ove zarade... Dobro će mi doći.

Taj će razlog rančer jamačno prihvatiti.

– Mislio sam da vam zasad ne treba novac...

– Potrebno mi je novo sedlo, a izgubio sam i pušku. Dobro će mi doći novac da sve to nabavim. Osim toga, nisam još susreo ni jednoga od vaših ljudi. Ranč je vrlo velik. Želim li razgovarati sa svima, trebat će mi više vremena nego što sam mislio.

– Dobro... Dobit ćete sto dolara na mjesec i stan i hranu. Slažete li se?

– Slažem se.

– Unesite stvari u glavnu kuću. Želim da jedete s nama, a i spavat ćete u glavnoj kući. Imamo četrnaest soba, a upotrebljavamo jedva polovicu.

– Mogu jesti i s vašim ljudima... – protuslovi Shawn, nadajući se da bi tako mogao više doznati od Hagermanovih radnika.

– Do vruga! Bit ćete u mojoj blizini! Želite li paziti na mene, morate biti neprestano uz mene!

Shawn se nasmiješi pri pomi-sli kako će postati »tjelesni čuvar«.

– Kako vi kažete...

– Želim da ste neprestano uz mene. Dok ću biti ovdje, stajat ćete uz mene, kad budem išao u obilazak, krenut ćete sa mnom... Bit ćete slobodni jedino kad odem spavati, je li vam to jasno?

– Jasno mi je, ali trebat će mi vaša pomoć... Ne smijete se izlagati nepotrebnim opasnostima.

– Ne namjeravam se skrivati. Imam i previše posla da bih imao vremena za to.

– Razumijem vas. Samo vas molim da se ne izlažete nepotrebnim opasnostima.

– Pitanje je u tomu što vi smatrate nepotrebnim, ali dosta o tomu. Imamo poslije vremena porazgovarati o svemu. Sad se najprije preselite. Recite mojoj kćeri neka vam spremi jednu od gostinjskih soba, a ako nje nema, obratite se Salazar. To je Meksikanka koja vodi kućanstvo i kuha... Večera će biti

uskoro i imat ćemo prilike po-
pričati.

Shawn je izišao i otišao po
svoje stvari. Ušavši u kuću Rho-
du nije vidio, ali susreo je Sala-
zar, ženu niska rasta, okrugla
lica i nasmijanu. Odvela ga je u
jednu od soba.

Shawn odloži stvari.

— Salazar... Koja je gospoda-
rova soba?

Meksikanka ga začuđeno po-
gleda, ali ipak pokaže vrata na
kraju hodnika.

— Ondje dolje... To je bila
spavaća soba dok je još gospo-
da bila živa. Zašto pitate? Imate
li neki osobit razlog?

— Najmljen sam da pripazim
na vašega gospodara. To je raz-
log zašto moram znati gdje bo-
ravi noću.

— Drago mi je... — nasmiješi
se Meksikanka. — Zabrinuti su
za njega...

— Tko je zabrinut?

— Gospodica... a i dječak...
mislim, ali on malo govori.
Možda je i sâm gospodar zabri-
nut, ali preponosan je da to po-
kaže.

— Jeste li i vi zabrinuti?

— Odavno poznajem gospo-
dina Hagermana... Došla sam
u kuću, dok se djeca još nisu ro-
dila. Mnogo sam toga vidjela i
mnogo toga znam...

— Mislite li da nije u opasno-
sti?

— Bez sumnje da je u opasno-
sti. Mnogo ga ljudi mrzi, ali to
je uvijek bilo tako. Nikad nije
vodio računa o onima koji bi
mu mogli nauditi.

— Ovaj je put situacija druga-
čija. Ne poznaje čovjeka koji ga
namjerava ubiti, a niti itko od
nas. Ako se pojavi neki stranac,
obavijestite me. Budno ću paziti

na svaku pojedinost, ali kad
stigne, mogu slučajno biti odsu-
tan...

— Svakako. Obavijestit ću
vas, gospodine... Kako se zove-
te?

— Shawn... Shawn Starbuck.
Meksikanka ponovi ime.

— Sviđa mi se vaše ime — re-
če i krene stubama u prizemlje.

Shawn pričeka dok su njezini
koraci utihnuli i zatim brzo ode
do vrata na kraju hodnika,
otvori ih i ude. Soba je očito bila
namještena kao i u vrijeme dok
je bila živa Eunice Hagerman.
Njezino zrcalo, češljevi, četke...
sve je stajalo kao da je i dalje
upotrebljavano. Na zidu su vi-
sjele slike koje su joj se sviđale.
Nedvojbeno, Price Hagerman
nije prebolio smrt svoje žene.

Shawn osjeti da je njegova
prisutnost ovdje nepoželjna i
krene prema prozoru. Oba pro-
zora sobe bila su otvorena. Po-
gledavši u dvorište zaključa da
ispred kuće nema stabla kojim
bi se ubojica mogao popeti i ući
u sobu. Svatko tko bi se želio
domoći Hagermana dok je u
svojoj spavaćoj sobi, morao bi
se poslužiti stubama unutar ku-
će. Morao je još jedino pogleda-
ti ne postoji li neko drugo stubi-
šte kojim se može doći do prvog
kata iz dvorišta ili sa stražnje
strane.

Sišao je u dvorište i uvjerio se
da je glavni ulaz u kuću i jedini.
Osjeti olakšanje i obriše znoj s
lica. Zaključa da će biti nepo-
trebno paziti na Hagermana
dok bude u svojoj sobi. Ipak, za
svaki slučaj predložit će Hager-
manu da zaključava vrata kad
pođe spavati.

Sunce je već zalazilo. Do ve-
čere je preostalo otprilike sat

vremena koji će iskoristiti da se umije, obrije i obuče čistu košulju. Otkako je napustio svoj dom nije jeo uz obiteljski stol. A otad je prošlo mnogo vremena.

V

Kad je Shawn sišao u jedaću sobu, Price i Ron Hagerman već su bili za stolom. Stari ga je Hagerman kratko pozdravio.

— U nas je večera u za to određeno vrijeme — promrmlja rančer. — Večera je u šest sati... Molim Vas da to zapamtite.

Shawn nije odgovorio premda je u sebi pomislio zašto ga onda netko nije upozorio na to. Osim toga, zapazi da nema Rhode.

— Gdje je Rhoda? — ljutito će Hagerman pogledavši prema vratima koja su vodila u predsoblje. — Rhoda! Gdje si, do vra-ga?

Ron je šutke sjedio izbjegavajući da pogleda Shawna u oči. Price Hagerman smjestio se udobno za starim meksikan-skim stolom. Uto se pojavila Salazar. Nosila je dvije velike zdjele. U jednoj su se nalazili pečeni odresci a u drugoj kuhani krumpir i svježi kukuruz.

— Sve donesi! Počinjemo večeru. Nećemo dulje čekati. Rhoda dobro zna kad je večera — zapovijedi Hagerman.

Poslužio se i pružio zdjelu Ronu. Vrata su se otvorila i u jedaću je sobu ušla Rhoda. Shawn se podigao, zaslijepljen djevojčinom ljepotom. Crnu je kosu podigla i pričvrstila tamnomodrom vrpcom. Odjevena u haljinu od satena iste boje, djelovala je čarobno. Ron je nije pogledao.

— Ideš li možda na ples? — upita Hagerman žvačući.

Usko krojena haljina odavala je kako je dobro građena. Oko vrata nosila je na zlatnom lančiću ružičasti privjesak koji je još jače isticao njezinu tamnu put.

— Ne... Željela sam da se lijepo odjenem... To je sve — nasmiješi se Rhona.

— To još nikad nisi činila — začuđeno će otac.

— Jesam... ali vjerojatno nisi zapazio... Bilo bi lijepo kad bi se svi povremeno dotjerali za večeru...

Hagerman je mrmljanjem dao oduška svojem negodovanju. Nije valjda lud da se presvlači samo zato kako bi jeo za svojim vlastitim stolom. Ron nije ništa rekao. Salazar je donijela preostalo jelo. Ugledavši Rhodu, nasmiješila se. Očito je bila zadovoljna.

— Jeste li išta doznali o svom bratu? — upita Rhoda pogledavši Shawna.

— Nisam... Nisam imao prilike nikoga sresti.

— Nakon jela ljudi se obično zadržavaju oko kuće gdje stanuju. Kartaju ili pričaju... — reče Rhoda.

— Jesi li završio prevrtanje gnojiva? — Price Hagerman prekine tišinu koja je zavládala u prostoriji i pogleda Rona.

— Jesam — hladno će Ron.

— Želim da sutra odjašeš do koliba uz Bull Creek i ustanoviš ima li ondje dovoljno hrane. Idući tjedan radit će ondje neki ljudi i nema smisla da gube vrijeme dolazeći ovamo jesti. Možeš li to preuzeti na sebe?

— Mogu — umornim će glasom Ron.

– Je li ti poznato kakva im je hrana potrebna? Onakva kakvu mogu brzo prirediti... Ne smiju time gubiti vrijeme.

– Znam.

– Dobro. Učini kako sam ti rekao. Jedan od idućih dana odjahat ću onamo i pogledati jesi li učinio kako sam ti rekao.

– To neće biti potrebno.

– Vjerujem da je ipak nužno... Jeste li se preselili u kuću?

– upita obrativši se Shawnu.

– Jesam.

Haregman pogleda svoju kćer a zatim Shawna i na kraju se nasmiješi kao da je zadovoljan onim što vidi i predosjećajući.

– Bolje je da stanujete ovdje – doda Price Hagerman. – U kući je ionako previše praznih soba.

– Kako ćete dugo ostati s nama? – začuđeno će Ron i pogleda Shawna.

– To je teško reći...

– Otac ga je namjestio kao... kao svog čuvara... – polagano će Rhoda. – Mislim da smo ti to zaboravili reći.

– Da... očito ste zaboravili... Posljednje što sam čuo bilo je da će ostati ovdje sve dok ne dozna nešto o svomu bratu.

– Čini se da ti se ne sviđa što će gospodin Starbuck paziti na oca – reče Rhoda oštro pogledavši brata.

– Je li uopće važno što ja mislim ili što se meni sviđa? – ljutito će mladi Hagerman i ustane od stola a zatim napusti sobu.

– Čini mi se da ste popodne jahali s mojom kćerkom. Kako vam se svidio moj posjed?

– Svidio mi se... ali trebalo bi nekoliko dana kako bih sve razgledao.

– Dobro... dobro... učinite to zajedno... Moja je zemlja vrlo kvalitetna. Jedna je od najboljih u Teksasu. Imam dvjestu tisuća jutara i vrlo je mali dio neupotrebljiv. Voda natapa svu površinu. Još bih vam nešto želio pokazati. Južno je zemlja na kojoj bi se mogle posaditi žitarice dobre za stočnu hranu. To bi smanjilo troškove.

– Sretni ste svi vi koji ovdje živite... Bio sam na mnogim rančevima koje je teže uzdržavati.

– Znam... teško je svladati ovu zemlju... Uostalom, sad ću se i ja povući. Mladi se ljudi bolje zabavljaju sami nego u društvu starijeg čovjeka.

– Još sam vas nešto htio zamoliti... Danas sam razgledavao kuću... Bilo bi dobro da zaključate vrata vaše spavaće sobe prije nego što pođete u postelju.

– Zaključati vrata u vlastitoj kući? Do vraga! To ne!

– Poslušaj ga, oče! Namjestio si ga da ti pomogne i trebaš slušati njegove savjete – nasmiješi se Rhoda.

Price Hagerman je ustao. Djelovao je mnogo starije nego na prvi pogled.

– Dobro... kako želite... – umorno će stari rančer. – Ne-ka ide sve do vraga kad čovjeku dode vrijeme da mora zaključavati vrata vlastite sobe.

Rhoda je stajala pred zrcalom u svojoj sobi. Nadala se da će ostatak večeri provesti u društvu sa Shawnom ali ubrzo pošto se njezin otac povukao, i Shawn se pristojno ispričao i otišao. Promatrala ga je kako na ridanu napušta dvorište.

Vjerojatno je krenuo u grad kako bi pripazio na Rona ili se zabavio u salunu. Bilo kako bilo, ipak je zapazila da je zadivljen time kako se dotjerala, a i otac je to vidio.

U svojim mislima otac ih je već očito povezao. Oduvijek je bez teškoća čitala njegove misli. Nasmiješila se i sjela u naslonjač kraj prozora. Shawn joj se zaista svidio. Kad ga je ugledala prvi put shvatila je da je to čovjek u čijoj blizini ženama uzavre krv. U trenutku kad se usudio udariti oca, zaključila je da je to čovjek koga želi i koga će osvojiti, ma što se dogodilo.

U mnogo se čemu razlikovao od muškaraca koje je dosad upoznala. Bio je odlučan i nepokolebiv... To joj se svidjelo iznad svega. Cijenila je njegovu želju da pronade brata, ali je odlučila da ga promijeni što se toga tiče... Kad joj je otac zapovjedio da napusti njegovu radnu sobu, čula je razgovor kroz otvoreni prozor. Sad Shawnu više neće biti potrebno tražiti brata po cijeloj zemlji kako bi mogao srediti pitanje ostavštine.

Kad se oženi njome, Shawn će zaboraviti to svoje nasljedstvo koje je vjerojatno malo prema onomu što će dobiti ovdje... Postat će bogat i moći će ostvariti sve što je ikad mogao zaželjeti. Postat će vlasnik polovice imanja koje će njoj pripasti jednoga dana a, uostalom, ovako kako otac sad gleda Rona, moglo bi se dogoditi da njoj pripadne cijelo...

Počela je razmišljati i o toj mogućnosti. Prvi put u životu počela je razmišljati o tomu koliko će biti bogata ili koliko je bogata sad. Dosad, dok nije bilo

Shawna u njezinu životu, prihvaćala je sve onako kako je dolazilo, ne brinući se nikad o sutrašnjici...

Rhoda je po naravi bila nalik na oca, a Ron je više nalikovao na majku. Otac s Ronom već ionako nije u dobrim odnosima, a sazna li za njegovu nagodbu, jamačno će ga sasvim razbaštiniti.

Znala je da će sa Shawnom morati postupati oprezno. Nije to bio čovjek poput svih ostalih koji bi iskoristio prvu priliku da se što bolje oženi i dobije golemi ranč i bogatstvo. Njezin je otac uvijek uspio u svemu što je naumio pa je Rhoda odlučila u ovom trenutku da i ona mora biti tako uporna kako bi postigla ono do čega joj je toliko stalo.

Svukla se i obukla laganu ružičastu noćnu košulju. Pogledala se u zrcalu i zadovoljno nasmiješila. Znala je da bi ovakav njezin izgled skrhao svakog čovjeka. Nadala se da će i Shawn Starbuck biti zadivljen njome. Sjela je ponovo u naslonjač i čekala Shawnov povratak iz grada.

VI

Shawn nije bio načistu s time što je zapravo očekivao od toga kad je odlučio slijediti mladoga Hagermana u Brasadu. Sjedeći za stolom s Rhodom i Priceom Hagermanom čuo je kako Ron napušta ranč i zaključio kako je prijeko potrebno da pođe za njim.

Stari je Haherman spomenuo da Ron vreba svaku pogodnu priliku da ode u grad i ondje se zabavlja sa ženama, pije i koc-

ka. Ako je to istina, onda mladić ondje može susresti različite grube ljude i one koji bi mogli štošta znati... Pomisli kako bi mogao prisluškivati njihov razgovor i možda doznati nešto zanimljivo.

Nije mu bilo lako napustiti kuću i krenuti za Ronom jer je bilo očito da Rhoda namjerava s njime provesti večer, ali znao je da mora pripaziti na Rona. Odjahao je stoga, unatoč svesmu. Cijelim je putom mislio o Rhodi i tek kad je ušao u grad, uspio se osloboditi misli o njoj.

Najprije se zaputio prema salunu Chinaberry u kojemu se zadržao prilikom svoga prvog dolaska u grad. Zapazio je da unutra nema mnogo ljudi. Brasada je bio mali grad koji je postojao uglavnom zbog ranča Hash Knife. Na ostalim rančevima u okolici nije radilo mnogo ljudi, a i stanovnika je u gradu bilo malo.

Zaustavio se, sjahao, svezao konja i prišao vratima saluna. Bio je oprezan, nije želio da ga vidi Ron. Mladić bi zacijelo posumnjao da ga slijedi i nastojao izbjeći svoje uobičajeno društvo.

Provirivši kroz vrata ugledao je bivšeg nadglednika ranča Hash Knife kako sjedi za stolom i razgovara s nekim ljudima. Pio je i jamačno pričao o nepravdi koju mu je nanio Price Hagerman. Shawn je morao sâm sebi priznati kako je rančer zaista bio okrutan, ali nije bilo na njemu da se brine o tomu.

Ron nije bio u salunu. Možda je bio u nekoj od gornjih soba. Shawn pomisli kako bi mogao ući i upitati Natea ili Arthu, ako je slobodna, gdje je mladić, ali

odluči najprije pogledati u ostale salune u gradu. Okrenuo se natrag prema ulici i ogledao se. Malo podalje ugleda natpis Kaffikorn. Taj je salon bio malen i slabo rasvjetljen. Blizu njega nalazio se bolje rasvjetljen salon Pack saddle. Koliko je Shawnu bilo poznato, u Brasadi nije bilo drugih saluna. Prema tomu neće biti teško pronaći mladića.

U salunu Kaffikorn sjedila su dva čovjeka naslonjena na točionik. Prostorija je bila tamna i zadimljena. Koliko je u polutami mogao razabrati, ni jedan od te dvojice nije bio Ron Hagerman.

U Salunu Pack saddle bilo je malo više posjetilaca. Šestero ljudi stajalo je gledajući sedmoga kako bez pratnje glazbe pleše s nekom napadno namazanom ženom. Nije nigdje vidio Rona. Poče razmišljati nema li negdje u blizini grad u koji je Ron mogao otići, ali otkad je došao u Brasadu, nije čuo ni za jedno drugo mjesto nego San Angelo, koji je bio predaleko. Dakle, Ron je morao biti ovdje. Shawn odlučio da se vrati u salon Chinaberry gdje su muškarci u sobama na prvom katu mogli pronaći zabavu. Vjerovao je da će ondje pronaći mladog Hagermana.

Odjednom ugleda Rona kako u pratnji mlade djevojke izlazi iz dvokatnice nedaleko od njega. Pansion gospođe Converce bio je natpis iznad ulaznih vrata u kuću. Ron i djevojka zastali su a zatim produžili ulicom, vjerojatno prema šumi koja je počinjala na kraju ulice. Shawn se povuče u sjenu prolaza uz salon Pack saddle.

– Ništa se nije promijenilo, Stell – čuo se Ronov glas. – Kad bih barem mogao reći da se bilo što promijenilo – nastavi umornim glasom.

– Rekao si da će se ubrzo nešto promijeniti – razočarano će djevojka. – Umorna sam već od ovog čekanja.

– Zar misliš da ja nisam? – s nestrpljivim će glasom Ron. – Rekao sam ti da će sve ovo potrajati. Već od početka sam te upozorio da će ovo potrajati...

– Znam... ali sve se oduljilo. I majka me neprestano nešto ispituje i želi znati kad ćemo se vjenčati... Mislim da zna...

– Zna? Što?

– No... da mi... noću...

– I što onda? Nisam li rekao da ćemo se vjenčati? Oženit ću se tobom!

– Ali kad? To je ono što bi... majka i ja rado saznale.

– Čim budemo mogli.

– Ne bismo li mogli sve ovo napustiti i otići nekamo drugamo. Mogao bi se negdje namjestiti i...

Ron uzdahne i zastane pogledavši djevojku. Stajali su upravo ispred Shawna i slabo svjetlo prozora saluna rasvjetljavalo je njihova lica. Shawn odmah uoči da je djevojka mlada, zacijelo nema više od petnaest ili šesnaest godina.

– Zar misliš da ću ostaviti dio očeva imanja koji mi pripada? Samo otići i sve ostaviti? To ne! Nikad! Teško sam i krvavo zaradio svoj dio ranča. Ne... ne namjeravam sve ostaviti i otići – reče odlučno.

– Jednom si rekao da ćeš za mene...

– Što je danas s tobom, Stell? Ne želiš li biti bogata, imati po-

slugu, lijepe haljine, kola i sve ostalo što će te učiniti damom?

– Dakako, željela bih to, ali ne mogu vječno čekati, Ron... Ponekad pomislim kako bi bilo bolje da pronađem nekoga običnog momka koji možda neće imati toliko koliko ćeš imati ti... kad ti otac umre i...

– Što imaš na umu? Jesi li već razgovarala s nekim? Stell!

– Ne... nisam. Ali često dolaze u našu kuću ljudi, unajmljuju sobe i pokušavaju mi se udvarati.

– O, Stell, bolje da ne...

– Nisam rekla da sam s ikim išta imala... samo sam rekla da ponekad razmišljam kako bih...

– Krenuli su prema šumi i Shawn više nije čuo o čemu razgovaraju.

Premda uznemiren time što je čuo, odahnuo je kad su otišli, zadovoljan što ga nisu zapazili. Nagnuo se iz prolaza i gledao za njima. Sve ovo što je čuo samo je potvrđivalo Rhodine riječi. Premda Ron nije rekao djevojci da u dogledno vrijeme očekuje očevu smrt, naglasio je da će njihov zajednički život početi onog časa kad otac umre i obznanio joj da to nije daleko.

Shawn je morao priznati da se Ron ne nalazi u zavidnom položaju. Price Hagerman ponašao se s njime kao sa svakim radnikom, i gore od toga. Ponašao se s njime kao s balavcem. Ron je bio prisiljen da se potajno sastaje s djevojkom s kojom se namjerava oženiti, a djevojka je očito postajala nestrpljiva. Shawn je zapazio da se Ron plaši da bi ga djevojka mogla napustiti i, osjećajući se stjeran u slijepu ulicu, mogao bi postati nerazuman.

U ovom raspoloženju Ron bi mogao odlučiti da više ne čeka čovjeka koga je unajmio nego preuzeti stvar u svoje ruke. Shawn je već imao prilike vidjeti kako postupaju ljudi kad se zateknu u bezizglednoj situaciji. I najmirniji mogu tad postati grubi.

Pomisli kako bi možda morao pokušati popraviti odnos između oca i sina Hagerman, postići da se razumiju, saslušaju jedan drugoga i pronađu zajednički jezik. Znao je da bi to riješilo mnoge teškoće s kojima je suočena ova obitelj, premda to ne bi utjecalo na dolazak revolveraša koga je Ron unajmio, ako je to uistinu učinio.

Zastao je pri toj pomisli. Zapravo, nije imao sigurnih dokaza da je Ron uistinu unajmio revolveraša. Znao je samo ono što mu je rekla Rhoda, a ona je to čula od slučajnog znanca. Možda je sve to izmišljotina... Pitao se tko to možda laže i za što. Slučajni Rhodin znanac, kako se Shawnu činilo, ne bi mogao ništa dobiti time što je izmislio priču. Realno gledajući, jedina osoba koja bi se time mogla okoristiti bila je Rhoda.

Onemogućila bi brata i povećala svoj dobitak, ali Shawn se pitao značili toj djevojci ranč Hash Knife toliko da bi zbog njega bila sposobna uništiti brata. Činilo mu se da je ranč ne zanima, ali možda se pretvara.

Shawn prokune ljutit što je dopustio da ga upletu u tu obiteljsku zbrku. Sad mu se činilo da je lud jer je dopustio da ga djevojka uvuče u sve ovo. Ljut na sebe i cijeli svijet, krenuo je prema salunu Chinaberry da

popije čašu hladnog pica a potom će se vratiti na ranč.

Da nije dao riječ Rhodi i Priceu Hagermanu, spakirao bi stvari i odmah napustio ranč. Odlučio je otvoreno pristupiti Ronu, reći mu sve što zna i pitati ga je li sve to istina. Tako će napokon znati na čemu je.

VII

U salunu Chinaberry bilo je sad već više posjetilaca. Netko je svirao na glasoviru, a skupina ljudi stajala je oko čovjeka koji je za stolom pokazivao kartашke trikove.

Dave Archer stajao je uz točionik s ljudima s kojima je prije sjedio za stolom. Kad je ugledao Shawna, bivši je nadglednik ranča Hash Knife zastao usred rečenice i hladno odmjerio. Nate se ljubazno nasmiješi.

— Drago mi je što vas ponovo vidim. Jeste li saznali štogod o svomu bratu? — upita Nate.

— Još ne — odgovori Shawn i naruči pice. — Kako vidim, posao ide dobro.

— Kao i obično potkraj tjedna... Subota i nedjelja dani su kad se ovdje najviše troši.

Shawn prinese čašu ustima i pogleda Arthu koja mu se upravo približila.

— Evo moga prijatelja — nasmiješi se Artha. — Mislila sam da ću vas drugi put imati prilike susresti u zatvoru — doda smiješeći se.

— Zamalo sam i dospio u zatvor — nasmije se Shawn. Vidjevši da žena gleda u njegovu čašu da Nateu znak da natoči i njoj.

– Vi ste za mene zagonetka. Kupujete mi piće a ne tražite protuuslugu...

– On je vjerojatno prvi gospodin koga si susrela u životu – nasmije se Nate.

– Gospodin! – ogorčeno procijedi Archer. – On je hulja koja drugim poštenim ljudima krade posao. Hulja! To je on!

Shawn se lagano okrene i pogleda Archera, a Nate sa strahom u glasu pokuša srediti situaciju.

– Hajde, Dave, ne stvaraj neprilike – pokuša Nate.

– Do vraga s tobom! – ljuto će Archer i baci čašu na zemlju. – Ne upleći se u stvari koje te se ne tiču.

Nate zašuti i tiho prokune, a Shawn zapazi kako Archer poseže za revolverom.

– Najbolje će biti da se maknete odavde – reče Shawn i oprezno pogleda prema Arthi.

– Hajdemo prošetati, Dave. Mogli bismo otići do saluna Pack saddle – pokuša jedan od ljudi pokraj Archera.

Dave Archer grubo ga odgurne i krene prema Shawnu koji se odmakne od točionika.

– Makni ruku s revolvera ili ga napokon upotrijebi – mirno će Shawn.

Dave Archer gledao ga je očima punim bijesa i prezira. Netko je srušio bocu i u tišini koja je zavládala salunom to je neugodno odjeknulo.

– Mogu te i bez oružja naučiti redu i poštovanju drugih ljudi – naceri se Archer i važno se ogleda oko sebe.

– Najbolje bi bilo da gledaš svoja posla – reče Shawn i prekriži ruke. – Koliko mi je poznato, nas dvoje nismo u svadi.

– Do vraga! Kako nismo u svadi? Nisi li me ti lišio mjesta nadglednika?

– Nemam ja ništa s time – mirno će Shawn.

Archer skine šešir, baci ga na točionik upita:

– Hoćeš li možda reći da ne radiš za Hagermana?

– Ne... ali ja...

– Znači, lažeš! Ja sam izgubio namještenje a ti sad radiš za Hagermana!

– Dao si otkaz. Znači da si svojevolumno napustio ranč.

– Da, ali nije li čudno što si se ti pojavio na ranču baš onaj dan kad me Price Hagerman pozvao i ispsovao?

– To je slučaj...

– Do vraga! Usuđuješ li se tvrditi da te Hagerman nije pozvao? Znao je da ćeš doći i mene je izazvao kako bi se razbjesnio i do otkaz, a ti preuzeo moje mjesto!

– Koliko sam dosad upoznao Pricea Hagermana, on zacijelo ne bi tako zamrsio stvar kad bi te želio otpustiti... Govoriš gluposti.

– Lažljivče! – poviče Archer i krene prema Shawnu.

Shawn se povuče natrag, ali nije stigao izbjeći Archerov udarac u trbuh. Archerovi su ih prijatelji okružili zadovoljni dosadašnjim razvojem situacije. Dave se nacerio i ponovo udario Shawna koji je pao na točionik i trenutak ostao ošamućen, ali se ubrzo pribrao i udario ga lijevom pesnicom ravno u glavu.

Archer je zateturao, a Shawn se odmakne od točionika, držeći šake priprave za daljnu borbu. Kao da je podivljao od bijesa, Dave Archer razjaren

pojuri prema Shawnu lomatajući rukama oko sebe, a Shawn instinktivno zauzme položaj kojemu ga je učio otac: savinute laktove držao je blizu tijela i jednom nogom istupi naprijed. Kad mu se Archer približio, udario ga je lijevom pesnicom a zatim desnom ravno u nos i lagano odskočio unatrag.

— On je boksač! — poviče netko.

— Pogledajte kakvu kopču ima na pojasu! Čini se da je iskusan! — javi se netko drugi.

— Za Davea bi bilo pametnije da je upotrijebio revolver — promrmlja Nate.

Dave Archer bio je toliko bijesan i ošamućen da uopće nije čuo što govore ljudi oko njega. Ponovo je pojurio naprijed i udario Shawna u rame, ali je kao odgovor zadobio udarac u podbradak. Shawn je opet zamahnuo, no ovaj je put promašio jer se Archer sagnuo. Prije nego što se povukao natrag, Dave ga je obujmio rukama i počeo stezati. Shawn ga je uspio udariti dlanovima o uha i ovaj ga je ispustio i uzmakao. Prije nego što se Archer mogao približiti, Shawn je već bio nad njim i udario ga lijevom šakom u trbuh, zatim desnom u podbradak pa opet lijevom u čeljust tako da je iz njegovih usta potekla krv.

Shawn se povukao, a kad se Archer oporavio, približio se ponovo protivniku ali je zastao i gledao u njega. Iz ustana mu je tekla krv, a oko mu je nateklo.

— Mislim da je sada dovoljno. Nadam se da se slažeš? — upita Shawn.

— Ne! — procijedi Archer teško dišući.

Opet je navalio na Shawna, ali ga ovaj odmah ljevicom udari u oko, zatim u uho, a salunom je odzvanjalo jačina njihovih udaraca. Gadila mu se ova besmislena borba i nadao se da će je ubrzo završiti. Archer se i dalje nije želio predati nego je teturajući i jedva se držeći na nogama ponovo navalio na Shawna. Shawn ga dohvati i odgurne prema ljudima.

— Evo vam ga! Pobrinite se za njega! — prezirno će Shawn.

Prišavši točioniku pokazao je rukom Nateu da mu natoči iz boce koju je ovaj i dalje zapanjeno držao u ruci. Podalje od njega stajao je Archer i gledao ga očima što su se caklile od mržnje.

— Ne... nije ovo završeno. Nisi me još svladao — mrmlja ožje Archer.

Shawn prinese čašu ustima i iskapi je.

— Zasad sam te svladao. Možda ćeš drugi put biti bolje sreće — reče obrativši mu se.

— Čekaj! Još ćemo se sresti! Možeš u to biti siguran!

— Vjerujem ti — mirno će Shawn i ispije drugu čašu viskija.

Archer se ljutito oslobodi dvojice koji su ga pridržavali i teturajući iziđe iz saluna.

Ljudi u salunu čestitali su Shawnu, a on se samo nalaktio na točionik i nasmiješio.

— Zadovoljan sam što je završeno... — reče Shawn.

— Želiš li doći sa mnom u moju sobu? — upita Artha. — Pomoći ću ti da ozdraviš...

Nate se glasno nasmije.

— Od čega bi htjela da ozdravi? — smijao se Nate. — Dave ga gotovo nije ni dotaknuo. Zaista čini čuda tim svojim pesnicama — doda ne bez divljenja.

Shawn posegne rukom u džep da bi platio piće, ali se Nate suprotstavi.

— Ne, kauboju. Ovo ide na račun kuće... Predstava koju ste nam pružili bila je vrijedna toga.

U salunu se čulo glasno odobravanje. Shawn kimne i zahvali se.

— Hvala, ali bit će najbolje da sad odem kući — reče Shawn i htjede otići.

— Hagermanu? Zaista radite za njega? — začuđeno će Nate.

— Da... ali ne kao nadglednik. To je mjesto i dalje slobodno. Počasćen sam vašom ponudom ali dobro se osjećam — doda obrativši se Arthi.

— Ozlijeden ili ne, uvijek si dobrodošao... — ljubazno će Artha.

Shawn se nasmiješi i pođe prema izlazu.

— Najbolje će biti da ne idete glavnom cestom — tiho će Nate nagnuvši se prema Shawnu.

— Zaista?

— Kao nadglednik ranča Hash Knife Dave Archer mnogo je značio. Sad kad ste ga maknuli s toga mjesta neće se tako pomiriti s time. Na vašemu bih mjestu pripazio...

— Hvala na savjetu — promrmlja Shawn i krene prema izlazu.

VIII

Izišavši iz saluna Shawn osjeti kako je noć hladna. Ulica je bila prazna. Brzo je skrenuo udesno kako bi se maknuo sa

svjetlosti što je prodirala iz saluna.

Zastane i pričeka u mraku, prislonjen uza zid saluna. Sumnjao je da bi se Dave Archer upustio u to da ga napadne iz zasjede, jer bilo bi to nerazumno. Ali nije ga poznavao, a Nate ga je zacijelo dobro znao i mogao naslutiti njegove namjere.

Još je malo pričekao a zatim krenuo dalje. U salunu Chinnberry ponovo je zaszvirala glazba i ljudi su nastavili zabavu. Krenuo je prema mjestu gdje je ostavio konja, uzjahao, ogledao se ali nije vidio nikoga. Pomisli kako bi Archer možda mogao odlučiti da se osveti na Ronu, jednom od Hagermanovih. Nije znao bi li ga upozorio ili mu predložio da zajedno odjašu, ali odbaci tu pomisao. Ron i Archer imali su u Priceu Hagermanu zajedničkog neprijatelja.

Podbo je riđana i krenuo sa stražnje strane zgrada malim puteljkom sve do kraja grada. U daljini čuo se lavež pasa. Poslušavši Nateov savjet, nije pošao glavnom cestom nego pješčanim puteljkom što je vodio uz nju.

Stigavši na ranč odmah je zaključio da je glavna zgrada u potpunomu mraku. Jedino je u kući gdje spavaju kauboји gorjela svjetiljka. Rasedlao je konja, zaustavio se uz bunar, oprao lice i potiljak i zatim krenuo u svoju sobu. Ušavši nije zapalio svjetlo nego samo zbacio sa sebe odjeću i legao u postelju umoran i željan sna. Unatoč tomu što je Nate tvrdio da ga Archer nije ni dotakao, osjećao je da ga ipak bole rebra.

Raširio je ruke, ispružio noge i uživao u udobnoj postelji.

Odjednom začuje kako se vrata polagano otvaraju. Sledio se i ukočio, sjetivši se da je opasao s revolverom objesio na postelju. Kad bi ga htio dohvatiti, morao bi ustati. Osjeti miris parfema i ugleda kako se netko približava njegovu ležaju.

— Mislila sam da se ne namjeravaš vratiti — tiho će Rhoda.

Shawn skoči s postelje, obuče hlače i krene prema stolu da zapali svjetiljku.

Kad je svjetlo ispunilo sobu, ugledao je Rhodu, odjevenu u laganu noćnu košulju, kako sjedi na njegovu ležaju i smiješi mu se.

— Bilo bi bolje da smanjiš svjetlo... Najbolje bi bilo da bude mrak... — nasmiješi se ponovo djevojka.

— Jedino što bi bilo najbolje, to je da odmah izideš! Što radiš ovdje?

— Najbolje će biti da smo tihi — nastavi Rhoda prečuvši njegov prijekor. — Moj me otac još smatra djevojčicom i zato misli da treba braniti moju čast... Ako nas čuje...

— Smjesta napusti ovu sobu — ljutito će Shawn.

— Dugo te nije bilo... Jesi li saznao što u vezi s Ronom? — umiljatim će glasom Rhoda.

— Jedino što sam doznao jest to da ima djevojku po imenu Stella.

— Oh, ona...

— Očito se namjeravaju vjenčati ali im to, čini se, brani vaš otac. Je li istina da ne želi dopustiti Ronu da se njome oženi, ili Ron samo odugovlači stvar?

— Istina je. Otac neće ni čuti za nju. Kaže da je Stella laka djevojka i ako Ron ne može na-

ći sebi odgovarajuću ženu, morat će ostati neženja...

Shawn pomisli kako je to još jedan razlog više zašto Ron mrzi svoga oca.

— Da sam na Ronovu mjestu, poslala bih oca do vraga. Priznajem, Stella nije baš bogzna što, ali tko je danas pun vrlina?

— Čini se da ta Stella nije baš previše zainteresirana za Ronovo nasljedstvo i da ga uistinu voli.

— Da... mislim da ga voli, a i njezina je majka zaljubljena... ali ona u novac koji će Ron imati jednog dana. Ne bi im trebalo smetati što moraju pričekati. Stelli je tek šesnaest godina... Vraćaš li se u postelju ili da ja dodem do tebe?

— Ni jedno ni drugo. Smjesta napusti ovu sobu! Ne želim imati neugodnosti i ne želim da me se uplete u nešto što neću moći zaustaviti...

— Ali zašto zaustaviti? Moj bi otac dao svoju desnu ruku samo kad bi te mogao imati za zeta. Želi te... dobro... isto tako kao i ja...

— Nemoj se zavaravati, Rhoda. Nisam ja čovjek za tebe, zapravo ni za jednu ženu.

— Zašto?

— Ne želim se udomiti sve dok ne pronađem Bena.

— Zaboravi svoga brata. Nasljedstvo koje bi dobio pronašavši brata bilo bi kao kaplja vode prema onomu što ćeš dobiti oženivši se mnome.

— Privlačno je... razumijem... Ali ne bih mogao to prihvatiti... U svakom slučaju, ne pod ovakvim uvjetima.

— Zašto?

— Ako ti nije jasno, teško bih ti to mogao rastumačiti... Raz-

mišljao sam o Ronu – reče prešavši na drugu temu. – Je li moguće da si u zabludi kad miliš da je unajmio ubojicu?

– Ne... na žalost, nisam...

– Mislio sam da je onaj tvoj prijatelj možda pogriješio...da se zabunio.

– Ne. Nije... Zašto bi lagao? Koju bi korist imao od toga?

– Ne znam, ali teško mi je vjerovati da se Ron uistinu upustio u takvo što.

– Ne poznaješ ga. Nisu sve obitelji kao tvoja. Ne vole se ljudi u svim obiteljima... U većini slučajeva svatko gleda samo svoju korist.

– Smatraš li da je to ispravno i da tako mora biti?

– Znam što želim i način na koji da to postignem. Što je u tomu loše? Tako čini i moj otac.

– Čini se da si promijenila stav prema nekim stvarima – s prigovorom u glasu napomenu Shawn.

– Zašto?

– Prije te ranč nije zanimao, a sad mi se čini da se želiš domoći svega.

– Što je čudno u tomu? Dosad nisam imala razloga da se brinem za to, a sad imam...

– Ako sam ja taj razlog, onda ga odmah zaboravi – gorko se nasmiješi Shawn.

– Želiš li time reći da te ne bi zanimalo posjedovati imanje kao što je ovo očevo?

– Lagao bih kad bi to zanimalo, ali prihvatio bih sve to samo pod drugim okolnostima.

– Kakvim okolnostima?

– Ono što bi mi pripalo, morao bih dobiti na pošten način, a ne tako da prevarim nekoga.

– To i meni odgovara... Ron će dobiti svoj dio, a ja ću uzeti

svoj. Podijelit ćemo ranč na dva jednaka dijela. Ako kažem ocu što smo se dogovorili, bit će zadovoljan i tako ćeš pošteno doći do svojeg dijela... Olakšava li to tvoju savjet?

– Kad bih bio zainteresiran... ali ja nisam...

– Mogao bi biti kad bi samo malo razmislio o svemu – prekine ga Rhoda.

– Nije potrebno da razmišljam. Znam što osjećam.

– Samo misliš... Razmisli o svemu ove dane... A što se tiče ove noći, hoćeš li ostati stajati ondje cijelu vječnost ili ćeš odlučiti da ugasiš svjetlo i pođeš u postelju? – Nasmije se Rhoda igrajući se svojom kosom. – Ponašaj se kao da nikad nisu poznao ni jednu jedinu ženu...

Shawn se odmakne od zida i ispruži ruku prema svjetiljci, ali zastane začuvši u dvorištu topot konjskih kopita. Okrenuo se i prišao prozoru. Vidio je kako jahač polagano skreće prema kući u kojoj spavaju Hagermanovi ljudi. Dohvatio je košulju i počeo se oblačiti.

– To je Ron – ljutito će Rhoda.

– Možda i nije... Moram se uvjeriti.

Krenuo je prema vratima, zaustavio se i okrenuo. Lice djevojke odavalo je krajnje nezadovoljstvo.

– Nemoj me čekati da se vratim – reče Shawn i izide na hodnik.

Rhodin je odgovor bio tihi smijeh.

* * *

Shawn potrči do stuba ali se zaustavi jer su mamuze preglasno odzvanjale. Sagne se i na-

mjesti ih tako da ne udaraju o zemlju i krene dalje.

Kad je izišao u dvorište, stao je iza grma jorgovana i oprezno pogledao vidi li što. Jahača od malo prije više nije bilo. Ako je čovjek koji je došao Ron Hagerman, njegov bi konj sad morao biti u staji. Shawn obide kuću u kojoj su spavali radnici i oprezno se odšulja do staje. Prislonio se uza zid i prisluškivao. Sve je bilo mirno. Da je Ron ušao u staju, sad bi se moralo čuti kako veže konja, rasedlava ga... a nikakav zvuk nije dopirao do Shawna.

Izvadi revolver i krene dalje. Dvorište je bilo obasjano mjesecinom. Potrči prema prolazu između staje i kuće, ali ni ondje nije vidio nikoga. To je i pretpostavljao ali se ipak morao uvjeriti. Potrči dalje do staje u kojoj je Ron držao svoga najdražeg konja, ali ni ondje ga nije bilo.

Odšuljao se držeći se što bliže staji u blizini korala. Pretrči čistinu između staje i korala, ali ondje je bio samo Rhodin konj. Zaključio da jahač koji je došao na ranč nije Ron nego najvjerojatnije ubojica. Možda je došao na ranč kako bi se upoznao s položajem zgrada, mjestom gdje tko spava i stoga Shawn odluči da će biti najbolje da se vrati u kuću.

Nije vjerovao da bi se Hagermanu moglo što dogoditi, ali možda ubojica nije znao da su se mjere opreznosti pooštrile pa bi se mogao usuditi ući u kuću.

Sakriven u grmlju začuje kako šušti suho granje. Znači da netko prolazi. S mjesta gdje je stajao Shawn je dobro vidio dvorište i ulaz u kuću. Stajao je

i čekao spreman da odmah zapuca.

Bilo tko bi pokušao ući u kuću našao bi se na njegovu nišanu. Sve je bilo mirno, samo se čulo kako konji ponekad kopitom udare o zemlju. Iz planina čulo se zavijanje kojota, ali čovjeku koji se šuljao rančem nije bilo ni traga. Na južnoj strani kuće odjednom Shawn ugleda neku sjenu. Pogleda pažljivije i zaključio da je to čovjek na konju.

Sagnuo se i pojurio u tom smjeru. Bilo mu je jasno da je taj čovjek obišao cijeli ranč i da mu je sad poznato gdje se što nalazi. Sad kad dobro poznaje ranč, ubojica će moći lako odrediti kamo se kreće Price Hagerman i moći će odrediti mjesto odakle je najbolje da pupa u njega.

Osluškiavao je ne bi li što čuo i naprezao se da ugleda čovjeka, ali uzalud. Odjednom je bio siguran da ga netko promatra i sledio se već pri pomisli na to. Možda je netko i uperio revolver u njega... Slijedeći osjećaj, okrenuo se i promijenio položaj. Začuje kako se lijevo od njega netko pomiče i shvati da se našao u blizini ubojice.

Bacio se u stranu ali je uto netko na njega skočio i neki ga je tvrdi predmet udario po glavi. Pošto se pomaknuo nije zadobio tako jak udarac ali je ipak pao ošamućen. S naporom je ustao ali sjena je već nestala... Čuo je samo kako se brzi topot konjskih kopita udaljava s ranča.

Pojurio je na čistinu i zaustavio se iza žbunja divljih ruža, ali sad je već sve utihnulo. Prokleo je. Ubojica je uspio pobjeći.

Na svu sreću, neznanac nije pucao jer očito nije želio da probudi ljude na ranču i da tako upozori na sebe. Da je pucao, tko zna bi li Shawn sad bio živ...

S druge strane kuće začuo se ponovo topot konja. Potrčao je da vidi tko to dolazi i ubrzo se pojavio čovjek na konju. Kad mu se dovoljno približio, Shawn skoči i uhvati konja za ormu.

— Do vraga! — poviče Ron Hagerman.

Shawn zapazi odmah da je to mladi Hagerman i stoga pusti konja i zakorakne natrag.

— Bio sam siguran da je to netko drugi...

— Što ste mislili? — ljutito će Ron. — Mislili ste da sam — tko?

— Ubojica koga ste unajmili da ubije vašeg oca... stigao je — hladno će Shawn.

— Nije mi jasno o čemu govorite...

— Nema smisla da išta tajite. Sve mi je poznato — mirno odvrati Shawn.

— Kako ste saznali?

Shawn se nadao da je u zabludi i da su ljudi koji su Rona optužili možda imali krivo, ali sad više nije bilo sumnje... Ron je zaista unajmio ubojicu.

— Svejedno je... Glavno da je taj čovjek stigao — polagano će Shawn.

— Jeste li ga vidjeli?

— Vidio sam samo čovjeka kako se šulja po mraku vašim rančem. Sve je očito pomno pretražio.

— Niste ga uhvatili?

— Pokušao sam, ali nisam uspio... Vjerojatno ste ga čuli ka-

ko odlazi dok ste se vi približavali ranču.

— Nikoga nisam čuo. A što sad? Namjeravate li sve ispričati mojem ocu?

— Ne znam — nakon duže šutnje zaključio Shawn. — U svakom slučaju moram mu reći da je ubojica stigao, a za ostalo nisam još siguran. Moram mu reći da sad bolje pripazi na sebe.

— Bio bih vam zahvalan kad mu ne biste pričali o meni... Učinili biste mi tako veliku uslugu... Bio bih vam zahvalan...

— Znam, nisam ni sumnjao u to, ali ništa vam zasad ne mogu obećati. Što ste, do vraga, mislili pri tom dok ste unajmili ubojicu?

Ron nemoćno raširi ruke.

— Ne znam... bio sam pijan... pun mržnje jer me otac ponovo uvrijedio... Ne znam... Vidjeli ste kako se ponaša prema meni... kao da sam blato po kojemu gazi...

— Da... i kad vam se pružila prva prilika...

— Bilo je to one noći kad me opet uvrijedio — prekine ga Ron.

— Platili ste revolverašu unaprijed — nastavi Shawn. — Najgore u svemu je to što ste se dogovorili da ne želite znati tko je ubojica i kad će stići.

— Tako sam se dogovorio kako ne bih požalio i želio promijeniti odluku — reče Ron. — Je li vam sve to ispričala Rhoda?

— Nisam razgovarao s mnogo ljudi otkako sam ovdje — slegnuvši će ramenima Shawn.

— Sumnjao sam u to da je upućena...

— Nisam baš uvjeren u to da vaša sestra ima mnogo veze s

revolverašima i kockarima...
— nasmiješi se Shawn želeći skrenuti Ronovu sumnju s Rhode.

Kad bi Ron, naime, bio uvjeren u to da ga je sestra izdala, sve bi to samo pogoršalo njihov odnos i produbilo jaz koji je već ionako zjapio između njih.

— Kad bih barem mogao sve to zaustaviti... I svoj vlastiti život dao bih za to, ako bi trebalo — očajno će Ron. — Htio bih da mi vjerujete.

— Sad je već kasno. Unajmili ste ubojicu i on će izvršiti svoju dužnost bez obzira na to što vi sad mislite i osjećate. Tko vam je pomogao pri unajmljivanju ubojice?

— Kockar... neki čovjek koga sam upoznao u salunu. Bio je sa mnom u salunu one noći kad sam se napio nakon svade s ocem. Taj je kockar čuo sve što sam u pijanstvu govorio, a i to kako bih bio sretan da je otac mrtav i da ja mogu preuzeti ranč. Pristupio mi je i ponudi mi svoju pomoć... Prvi tren nisam točno shvatio što misli, ali mi je sve rastumačio. Rekao mi je da u većim gradovima ima ljudi koji su pripravnici preuzeti takvu dužnost na sebe... Spremao se drugi dan otputovati u Abilene i ponudio mi da će sve srediti, ako to zaista želim.

— Je li to da ne želite poznati ubojicu bila vaša zamisao ili vam je to predložio taj čovjek?

— On se dosjetio tomu. Rekao je da je to najpametnije... Tako nitko neće moći posumnjati u mene da sam u sve upleten. Morao sam mu isplatiti sedamsto pedeset dolara. Petsto za ubojicu i dvjesto pedeset za njega. Prihvatio sam... Nisam si-

guran da li me na sve to ponukalo pijanstvo ili mržnja... ali kako bilo da bilo, drugi dan sam mu donio novac i predao mu ga kod poštanske kočije kojom je napustio grad.

— Kad je to bilo?

— Prije mjesec dana. Zašto?

— Samo tako... Razmišljam koliko je vremena potrebno da ubojica dođe ovamo. Sad sam uvjeren da je taj čovjek i nitko drugi ove noći razgledao ranč.

— Zaista... Vjerujem da imate pravo... Znam da vas ne bih smio to pitati, ali ipak mi recite, mislite li da ćete moći zaštititi oca?

— Učinit ću sve što mogu... Zato sam i ovdje. Morat ćemo čekati i biti spremni u svakom trenutku.

— Vjerujete li da će se sutra vratiti ovamo?

— Teško je to reći... Možda i neće jer je danas susreo mene. Vjerojatno će se zadržavati u blizini i pričekati da se sve smiri. Moram upozoriti sve ljude ovdje da budno paze ne bi li naišli na nekog stranca.

— Ja ću to preuzeti. Odmah ću im ujutro to reći.

— Počnite s kuharom. On dolazi u doticaj s najviše ljudi. Tko će sad preuzeti mjesto nadglednika? — upita Shawn nakon kraće stanke. — Pretpostavljam da vam je poznato da je Archer dao otkaz?

— Čuo sam u gradu o tomu... Ništa mi nije poznato... Otac će u svakom slučaju morati pronaći nekoga.

— Zašto ne biste vi preuzeli tu dužnost?

— Ja? Dobro vam je poznat odgovor. Moj se otac nikad ne bi odlučio na to. Uvjeren sam

da mi nikad ne bi pružio takvu priliku... Sve što zna, to je vikati na mene.

— Znam... Razmislite kakvi ste nekoć bili u pitajte sami sebe, biste li bili sposobni preuzeti danas takvu odgovornost.

— Znam da bih mogao, ali upravljao bih rančom na svoj način, a znam da se to ocu ni pošto ne bi svidjelo.

— Smatram da to nije važno. Glavno bi bilo da napokon nađete zajednički jezik i da na ranču sve bude dobro.

— To sam mu uvijek pokušavao rastumačiti, ali ne želi me saslušati i uvijek me samo potcjenjuje. Jednostavno ne želi promjene i upravlja rančom onako kako je to činio unatrag trideset godina.

— Vjerojatno smatra da je to najbolji način...

— Nisam to ni poricao, ali nije baš uvijek sve onako kako on kaže. Na primjer, njegov način kako postupa s ljudima... Po naša se sa svima kao da su njegovi robovi... Danas su druga vremena. Rat je mnogo toga promijenio, pa i način ophođenja s ljudima. Ljudi su danas neovisniji i ne žele dopustiti da se s njima postupa onako kako to čini otac... Nađu bolji posao i odlaze od nas... Evo, nemamo ni jednoga jedinog čovjeka koji je izdržao ovdje dulje od šest mjeseci. Dave Archer je ovdje bio najdulje. Zna li koliko je vremena proveo u nas?

Shawn odmahne glavom i pomisli kako je ovaj Ron Hagerman s kojim sad razgovara sasvim drugačiji od mladića kojega je upoznao kad je stigao na ranč Hash Knife.

— Ne znam — odgovori Shawn.

— Malo više od godinu dana... Način na koji moj otac postupa s ljudima tako je strašan da se ljudi jednostavno ne žele zadržati u nas...

— Jeste li ikad razgovarali s ocem kao sad sa mnom?

— Pokušao sam, ali nisam uspio. Jednostavno me ne želi saslušati, ali ne samo mene! Ni s drugima ne želi razgovarati o nečemu za što smatra da je njegovo mišljenje ispravno. Kad sam pokušao biti uporniji, uvijek bi završilo tako da mi je dodijelio posao kao ovaj jutros... To je njegov način da me podsjeti što je moja dužnost.

— Mogli biste ponekad pokušati sami nešto poduzeti... — Bezuspješno... Često sam pokušavao, ali uvijek sam naišao na otpor. Otac je uvjeren da nisam sposoban preuzeti nikakvu odgovornost.

— Ne sumnjate li i vi sami u sebe?

— Ne. Ne sumnjam. Mnogo bih toga mogao obaviti, samo kad bi mi se pružila prilika. Odrastao sam ovdje i poznat mi je svaki pedelj ove zemlje. Upoznat sam s uzgojem goveda... Svemu me tomu on sâm naučio, samo što me sad ne želi prihvatiti. Ljudi me vole i znam da bi željeli da postanem nadglednik. Razumijem se s njima i uvjeren sam da bih se mogao s njima slagati.

— Dobro... Znači, morali bismo navesti vašeg oca da vas prihvati i da vam pruži priliku.

— Mi?

— Da... mi. Čini mi se da vam je potrebna moja pomoć. Mogao bih se u vašeg oca založiti za vas.

– Znači da biste mi željeli pomoći unatoč tomu što sam učinio?

– Ubojica... to je nešto drugo. O tomu moram razmisliti i pripaziti da zaštitim vašeg oca, ali ono o čemu sad govorim, to je da moram nastojati zbliziti vas i vašeg oca.

– Ne znam, ali mislim da bi to bio samo gubitak vremena.

– Možda... ali morate priznati da bi se isplatilo pokušati. Pošto sam razgovarao s njime, zaključio sam da se on plaši povjeriti vam veće zadatke. Uvjeren je da niste sposobni ni o čemu odlučivati sami.

– Do vraga! To je bilo prije deset godina! Bio sam dijete –. Bilo mi je samo dvanaest godina, ili možda petnaest, i dakako, tad još nisam mogao razumno prosuđivati.

Smatram da vas gleda kao mladića kakav je on bio u tim godinama.

– Da. Kao petnaestogodišnjak već je maštao kako da izgradi ranč. On je već onda bio samostalan, a ja sam u tim godinama živio u obitelji i nisam morao razmišljati što ću jesti drugi dan... Omogućio mi je lagodan život a poslije me mrzio zbog toga, ali sve mu to nitko ne može dokazati.

– Morat ćemo ipak pokušati...

– Ne vidim načina... – umorno slegne ramenima Ron. – Jedino... Možda će vas poslušati. Čini se da u vas ima povjerenje.

– Možda... ali moram ga uvjeriti da ste zaista sposobni preuzeti mjesto nadglednika. To što smo mi u to uvjereni nije dovoljno moramo vašeg oca

uvjeriti u to. Postoji li išta važno što bi u dogledno vrijeme trebalo obaviti?

– Ima... – zamišljeno će Ron. – Otac je prodao manje stado bikova čovjeku po imenu Evan Crockett. Prodao mu je tisuću bikova koje sad treb sprovedi do novog vlasnika.

Shawn se nasmije na Ronovu rečenicu o malenom stadu od tisuću grla... Poznavao je mnogo rančeva za koje je to bilo sve čime su raspolagali.

– Do Crockettova ranča ima pedesetak kilometara. Put je kamenit i divlji. Otac namjera va sâm sprovedi stado jer nema povjerenja ni u koga.

– Jeste li dorasli tomu?

– Svakako. Ne bih išao putom kojim namjerava krenuti otac. Tim putom ima malo vode i stoka bi se izmučila. Njemu je jedino važno da te bikove dovede do cilja. Put kojim bih ja pošao, možda bi bio malo duži i stigao bih do Crocketta možda dan kasnije no moj otac, ali bikovi bi bili odmoreni.

– Shvaćam... Kad biste trebali krenuti?

– Sutra ili preksutra... tako sam barem čuo.

– Dobro. Za vašeg oca ionako ne bi bilo pametno da napusti ranč sad kad je ubojica u blizini, a kako zasad nema drugog nadglednika, bit će najrazumnije da tu dužnost preuzmete vi.

– Znam, ali neće vas poslušati... Tvrdoglav kao što jest, sve će htjeti izvesti sâm.

– Možda... ali ja ću ipak ujutro s njime najozbiljnije razgovarati i reći mu da bi vi trebali preuzeti mjesto nadglednika i sprovedi stoku.

Ronovo je lice odavalo nadu.

— Možda će vas i poslušati ...
Meni zacijelo neće ...

— Sad je najbolji trenutak da razgovaram s njime. U blizini je ubojica a i nema nadglednika ...

— Neće stvari gledati kao vi ... Sjetit će se ponovo svega onoga u čemu sam nekoć pogriješio i bit će uvjeren da ću zatajiti.

— Ne znam. Vidjet ćemo, ali želim vas upozoriti na nešto. Ne smijete mu reći da ćete stado sprovesti drugim putom nego što je on to namjeravao. Ako ga uspijemo nagovoriti da vam povjeri taj posao, učinite kako ste i naumili, ali nemojte mu sad ništa reći.

Ron Hagerman kimne.

— Ujutro ćemo sve obrazložiti vašem ocu — reče Shawn.

— Ubojica ... Jeste li se već odlučili hoćete li ocu nešto reći o tomu kako sam ga ja unajmio? — upita Ron.

— Nisam ... O tomu ću razmišljati kasnije ... Laku noć. Nadajmo se da će sve biti dobro.

Ron je otišao do staje a Shawn pogleda prema prozoru svoje sobe, nadajući se da je Rhoda otišla u postelju.

IX

Shawn je ujutro poranio i prvi se našao za stolom u dnevnoj sobi, čekajući da i ostali stignu na doručak. Prije je već obišao i ostale zgrade, svjestan toga da mora neprestano biti na oprezu. Vrativši se s obilaska stajao je u dnevnoj sobi i pio kavu. Vrata su se otvorila i ušao je Ron.

Djelovao je ozbiljno. Ljubazno pozdravi Shawna i sjedne. Shawn je znao da mora na sebe preuzeti razgovor sa starim Hagermanom. Možda će Price Hagerman smatrati da se njega ne tiču njihovi obiteljski problemi, i to će mu otvoreno reći, ali Shawn je smatrao kako Ron unatoč pogreški koju je počinio, zaslužuje da mu se pruži prilika.

Nešto poslije ušli su i stari Hagerman i Rhoda. Svi su šutjeli. Čini se da se u ovoj obitelji ujutro ne razgovara.

Rhoda je bila odjevena u ja haći kostim.

— Salazar! — poviče Price. — Gdje su jaja koja jedem svako jutro? Gdje je moj odrezak?

Meksikanka je ušla u sobu noseći zdjele s jelom. Sve je već, čini se, bilo spremno, samo je žena čekala na očito uobičajen rančеров poziv. Shawn je odlučio da porazgovara s Hagermanom poslije doručka i da mu saopći kako je prošle noći vidio jahača gdje se šulja oko ranča, ali da ga nije uspio uhvatiti. Predložit će mu da ostane u kući sve dok ne pretraže ranč i okolicu. Nije vjerovao da će ga rančer poslušati, ali ipak ...

— Oče, želio bih razgovarati s tobom — javi se nenadano Ron.

Shawnu se svidjelo kako mlađić namjerava govoriti sâm i ne želi da se drugi založi za njega.

— Da ... O čemu? — s nepovjerenjem će Price.

— O meni ... i o ranču. Želim preuzeti mjesto nadglednika.

— Do vraga! Ti ćeš otići do vraga! To ćeš učiniti! — poviče Price Hagerman.

— Sprovest ću stoku do Evana Crocketta — nastavi Rod ne-

dajući se smesti. — Stado je spremno... Danas krećem.

— Nećeš ti krenuti nikamo! Do vruga, nećeš! Ne bih ti povjerio niti da odavde pa do staje odvezeš kola sa zobi, a kamoli ovako što! Nećeš! — kipteći od bijesa poviče stari Hagerman.

— Morat ćeš imati povjerenje u mene. Ja sam...

— Ništa ja ne moram! — prekinе ga rančer. — Jedino što moram, to je da umrem jednog dana. Kako ti je uopće palo na um da ću slušati ovakvo brbljanje? Pričaš gluposti!

— Tvoj sam sin i moje je pravo da na ovom ranču budem netko i nešto — mirno će Ron.

— Tebi je već bila pružena prilika i pokazao si da nisi sposoban obaviti ništa što bi ti čovjek povjerio.

— Otad je prošlo nekoliko godina. Imao sam vremena odrasti. To bi već zaista mogao shvatiti...

— Koliko ja vidim, nisi se baš promijenio. Sve će biti kao i uvijek... Ne mogu ti dopustiti da...

— Neće biti kao i uvijek — prekinе ga Ron.

— Ja tvrdim da hoće! Uostalom, dosta o tome!

— Ali ja ću ipak sprovesti stado do novog vlasnika. Želim ti dokazati da sam sposoban i da sam se promijenio.

— Dovoljno sam toga već vidio...

Shawn odloži šalicu.

— Bilo bi dobro prepustiti taj posao Ronu — reče mirnim glasom Shawn. — Noćas smo imali posjet.

— Kakav posjet? — bijesno će Price Hagerman.

— Pretpostavljam da je to čovjek koga čekamo...

— Mislite, ubojica? — upita Price i uozbilji se.

— Ne vidim drugi razlog zašto bi se stranac šuljao noću vašim rančem...

— Ako ste ga vidjeli, zašto niste pucali?

— Nisam imao prilike. Morao sam paziti da me ne ugleda.

— A kakve to veze ima s mojim sinom? — nezadovoljno će rančer.

— Ne bi bilo pametno da vi krenete sa stokom...

— Dosta! — poviče Price Hagerman. — Ne želim se ni pred kime skrivati pod posteljom.

— Samo vas molim da ostanete u kući...

— K' vragu! Neću!

— Namjestili ste me da pripazim na vas, a to ne mogu ako me ne slušate i slijedite moje savjete.

— Onda ste otpušteni! Ne želim se pokoravati ni vama ni ikomu drugom!

— Ne, oče — uplete se Rhoda.

— I sam znaš da moraš postupati kako ti savjetuje gospodin Starbuck. Znaš da je to za tvoje vlastito dobro.

— Ne želim da me ovdje zatvorite! Nikad nisam izbjegavao neprilike i nisam bježao ni pred čime. Prestar sam da sad počnem s time.

— Ako ti se išta dogodi, ne možeš kriviti Starbucka — napomene Ron.

— Ništa se neće dogoditi bude li pripazio...

— Onako kako vi želite, to je gotovo neizvedivo — nasmije se Shawn.

— Možda... ipak mora tako biti. Radit ću svoj posao kao i dosad.

– I izložiti sebe kao laganu metu – ledenim će glasom Rhoda.

– To je moja stvar! Uostalom, Starbuck je ovdje da spriječi ubojicu prije nego mi se uspije približiti.

– Ako se ubojica sakrije pedesetak metara daleko od vas u nekom grmu i kraj sebe ima pušku? – upita Shawn.

– Ubije li me tako, nitko vas neće kriviti ni za što... – objasni Price.

– Dakako... ali ipak... Nije potrebno da se to dogodi. Poslušaj gospodina Starbucka i sve će biti dobro. Tako ćete obojica biti zadovoljni...

– Bojiš li se ti za nj ili za mene? – zajedljivim glasom upita Price. – Bit ću oprezan, dobro...

– Brinem se o tebi, oče...

– Da... da... znam... Uostalom, sad moram ići.

– Što smo se sad dogovorili? – upita Ron. – Ništa mi nisi odgovorio.

– Sve što sam rekao, rekao sam ti. Nije potrebno da sve to neprestano ponavljam.

– Zašto? Zašto ne možemo o svemu mirno razgovarati? Kako da ti dokažem da sam se promijenio? Kako? Zašto mi ne želiš dati priliku?

– Ne trebaju mi nikakvi dokazi... Što ti misliš, Rhoda? Bi li to imalo ikakva smisla? – upita Hagerman okrenuvši se djevojci.

– Na tebi je da odlučiš... – odvratila djevojka.

– Zašto nju pitaš? – ljutito će Ron. – Nju to zacijelo ne zanima.

– Možda je promijenila stav... Ima, naime, više toga da

kaže nego što ti misliš. Dobro, o svemu ću još razmisliti i dat ću ti večeras konačan odgovor.

Shawn zapazi iznenađenje na Ronovu licu. Očito je prvi put nakon dugog vremena postigao da otac makar i razmisli o takvu prijedlogu.

– Drago mi je, oče – nasmiješi se Ron. – Bit ću spreman da krenem rano ujutro ako se odlučiš povjeriti mi taj posao.

– Dobro, ali ništa još nisam odlučio. Budite spremni da izjašemo za deset minuta – reče obrativši se Shawnu. – Moram obići stado koje sutra odlazi Crockettu. Sastat ćemo se kod korala.

– Dobro. Bit ću ondje.

Shawn ustane i pođe u svoju sobu po stvari. Kad je ušao, čuo je korake za sobom. To je bila Rhoda.

– Shawn... – tiho će djevojka. – Taj stranac... Misliš li da je još negdje ovdje?

– Pretpostavljam da jest.

– Željela bih da ne moraš izaći s ocem... da te je poslušao i odlučio ostati u kući.

– I sama vidiš da me ne želi poslušati.

– Znam. Uvijek je bio tako tvrdoglav.

– Učinit ću sve što mogu kako ne bi bio napadnut i ranjen. Nadam se da ću uspjeti.

– Znam da ćeš pokušati. Što je s Ronom?

– Što bi bilo s njime?

– Smatraš li da se možeš pouzdati u njegovu pomoć? Mislim u vezi s ubojicom...

– Uvjeren sam u to. Obavijestit ćemo sve ljude koji rade na ranču da nam jave ako ugledaju bilo kojeg stranca. Žao mu je što je počinio takvu glupost.

— Malo se kasno dosjetio tomu... — promrmlja Rhoda. — Mrzim ga zbog toga! Ta njegova nepromišljenost mogla bi te stajati života, a, dakako, i moj bi otac mogao poginuti.

Shawn se odjenuo i krenuo prema vratima.

— Moraš se brinuti o ocu — reče polagano. — Ja tebi, Rhoda, ništa ne značim... Shvati to već jednom. Samo sam netko tko slučajno prolazi tvojim životom.

* * *

Price Hagerman i Shawn izjahali su iz dvorišta. Shawn je jahao neprestano se osvrćući. Znao je da mora biti na oprezu. Odlučio je jahati usporedo s Hagermanom tako da se nalazio između njega i visokih stijena što su se uzdizale s desne strane. S druge strane bila je livada na kojoj se vjerojatno nitko nije mogao sakriti i pucati iz zasjede.

Prešavši oko pet stotina metara Shawn ugleda kako im se približavaju dva jahača.

— Jesu li to vaši ljudi? — upita Shawn obrativši se Hagermanu.

— Nadam se da jesu... Uostalom, ubrzo ćemo to otkriti...

Shawn iz opreznosti stavi ruku iznad revolvera. Kad su im se ljudi približili, Shawn je mogao vidjeti da konji nose oznaku ranča Hash Knife.

Jedan od ljudi, čovjek kukašta nosa, kimne i nasmiješi se.

— Dobro jutro, gospodine Hagerman. Tražite li nešto? — upita čovjek.

Hagerman odmahne glavom.

— Ne... Namjeravam svratiti do stada koje sam prodao Evanu Crockettu.

— Ondje ćete ga naći — reče čovjek pokazavši palcem prema jugu. — Sve je spremno za polazak.

— Dobro.

— Jeste li možda vidjeli neke strance? — upita Shawn.

— Nismo... Ron je malo prije bio ovdje i upozorio nas. Zato smo i krenuli u obilazak. Vi ste Starbuck? — upita čovjek pogledavši Shawna.

— Jesam. Namjeravao sam doći i porazgovarati s vama... Kako je vaše ime?

— Zovu me Maury. Moj prijatelj ovdje zove se Wes Lovett. Želite li s nama razgovarati o vašem bratu?

— Da... nadao sam se da radi za gospodina Hagermana.

Čini se da je Ron rekao ljudima kako Shawn namjerava s njima razgovarati o svomu bratu.

— Sad se možda zove Damon Friend — doda Shawn završivši opis svoga brata Bena.

— Siguran sam da ne poznajem nikoga tko bi odgovarao ovom opisu, a ni ime mi ništa ne znači — Maury slegne ramenima.

— Idućih dana razgovarat ću s ostalim ljudima ovdje, a vi bi ih možda mogli upoznati s onime što sam vam rekao...

— Da, razumljivo...

Pozdravili su se i krenuli svi svojim putem.

— Jeste li čuli što su rekli? — namršteno će Price Hagerman. — Ron je već bio ovdje...

— Očito je krenuo prije nas. Poznato mi je da je namjeravao obavijestiti sve ljude da pripaze ne bi li vidjeli nekog stranca.

— Ne razumijem. Mislio sam da je još u kući i da je otišao

dalje spavati... Tako barem običava pošto u gradu provede noć.

– Pretpostavljate li to ili to znate pouzdano?

– Do vraga! Znam! Tako je uvijek činio.

– U tomu i jest stvar. Uvijek govorite o onomu što je nekad činio i dana-danas ga procjenjujete prema tomu.

– Ono što znam, to ipak znam, a osim toga...

– Ovako se nećete nikad složiti – prekine ga Shawn. – Morate promijeniti mišljenje o svomu sinu i napokon shvatiti da se promijenio, odrastao i urazumio!

– Kako možete s takvom sigurnošću govoriti o momku koga zapravo još i ne možete poznavati?

– Stranac sam i mogu sve promatrati uživo sa strane. Upoznat sam s takvim problemima.

– Nisam baš uvjeren...

– Ovako nerazumijevanje može imati teške posljedice – uporno će Shawn. – Mnogi članovi obitelji mogu biti povrijeđeni i...

– Ono što mene vrijeđa – prekine ga Hagerman – to je da moj vlastiti sin ne vrijedi ništa!

– U tomu možda i griješite. Ne želite mu pružiti priliku da se dokaže. Uporno vam pokušava pokazati da se promijenio i... Uostalom, nije važno...

Shawn zašuti ne želeći dalje govoriti o tomu. Sjetio se kako je Ron kriv za to što Hagermanu sad prijeti opasnost, ali ipak nije želio sa starim rančerom govoriti o tomu.

– Dakle? – začuđeno će Hagerman kad je Shawn zašutio.

– Vidjeli ste i sami... Predložio vam je da preuzme mjesto nadglednika. Htio bi sprovesti stado koje ste prodali. Pružite mu priliku.

– Ne znam, ali nemam povjerenje u tog dječaka... uzdahne Hagerman.

– Nije on više dječak. Stariji je od mene. Sva je neprilika u tomu što ste se otuđili jedan od drugoga.

– Razumijem pomalo što mi nastojite rastumačiti. Među nama zaista nema razumijevanja. Kao da je između nas neka stijena koju ni jedan ni drugi ne možemo zaobići...

– Da, imate pravo.

– Dobro... Ne shvaćam što vas je navelo na to da ga toliko zagovarate, ali i ja bih želio da moj sin napokon postane čovjek.

– Možete mu pružiti priliku.

– U tomu i jest problem. Bojim se pružiti mu tu priliku. Jer, ako me ponovo razočara, ne znam kako bih to podnio...

– Ipak biste morali pokušati – napomene Shawn i pogleda u daljinu.

Sunce je već obasjavalo livade i osjećalo se da će dan biti vruć. Približili su se manjem klancu i Shawn neprimjetno skrene konja prema jugu gdje je između stijena i njih bilo više čistine.

– Nikad nećete znati je li Ron odrastao ili nije ako mu ne dopustite da se dokaže. Jednostavno tvrdite nešto u što ne možete biti sigurni – uporno nastavi Shawn.

– Možda...

Shawn se nasmiješi znajući koliko je ovo priznanje stajalo ponosa starog rančera.

— Tako ste na dobrom putu... — doda Shawn.

— Što bih po vašem mišljenju trebao poduzeti?

— Ponajprije mu dopustiti da sprovede stado do Crocketta. Možda će izgubiti nekoliko bikova, ali napokon ćete se obojica uvjeriti...

— K vragu i stado! Dao bih Crockettu cijelo stado bez nplate, samo da bude od toga neke koristi. Dječaku neće biti lako... Put je težak. I ja sam prošli put imao mnogo teškoća!

— To bolje. Uspije li stići do Crocketta ne izgubivši ni jedno jedino grlo, obojica ćete moći biti zadovoljni.

— Da... Biste li pristali krenuti s njime? Mogli biste mu pomoći ako iskrсну neprilike.

— Ne. To bi bila strašna greška. Obojica morate sami sebi i jedan drugomu nešto dokazati. Vi morate steći povjerenje u svoga sina, a Ron se mora uvjeriti da je sposoban preuzeti takvu dužnost. Kad biste mene poslali s njime, bilo bi mu jasno da u njega nemate povjerenja i ne bi imao volje obaviti posao.

Hagerman odjednom nenadano zaustavi konja.

— Dobro. Postupit ću kako ste mi rekli. Večeras ću reći Ronu da može sprovedi stado. Ako uspije, moći će poslije povratka preuzeti mjesto nadglednika.

Shawn se zadovoljno nasmiješi.

— Mogao bih se okladiti da nećete požaliti zbog ove odluke.

— Nadam se... Znaite, već godinama sam nesretan zbog

ovog stanja ali nikad nisam to ni samomu sebi želio priznati i...

Price Hagerman nije stigao završiti misao jer ga je prekinula nenadana pucnjava. Iznenađeno je pogledao Shawna i rukom se uhvatio za grudi. Shawn skoči s konja, obuhvati rančera i povuče ga s konja.

— Sagnite se! — poviče Shawn.

Okrenuo se, naglo potegnuo revolver i pogledao u smjeru odakle je odjeknuo drugi hitac.

Shawn se baci na zemlju, podboči na laktove i zapuca. Prema dimu što je očito izlazio iz nečije puške mogao je zaključiti odakle su došli meci.

Čovjek koji ih je napao dobro je izabrao sklonište. Shawn ponovo zapuca i učinilo mu se da čuje zvuk kao da metal pada na kamen. Očito je pogodio onoga tko se skrivao u zaklonu. Čekao je, spreman da ponovo zapuca, dok odjednom iz smjera juga nije čuo kako se približavaju jahači. Bila su to tri jahača, ljudi s ranča Hash Knife, koji su čuli pucnjavu i požurili da vide što se događa.

Shawn spremi revolver i približi se Hagermanu. Rančer je ležao na ledima pritiskajući rukom ranu na prsima.

— Pogodio me... čini se... — mrmljao je rančer.

Shawn skine rubac, odmakne Hagermanovu ruku i pritisne složeni rubac na ranu.

— Držite to čvrsto — naredi Shawn. — Odmah ćemo vas prenijeti u kuću. Tamo! Iza onog drveta — reče pokazujući ljudima prema stijeni odakle se začuo pucanj. — Mislim da sam

ga pogodio, ali nisam siguran. Nemojte dopustiti da vam pobjegne.

Ljudi su odmah odjahali u smjeru koji im je pokazao Shawn, a on se sagnuo nad rančera i, dohvativši ga ispod mišice, pomogao mu da se uspravi. Pokušao mu je pomoći da uzjaše i teškom ga mukom smjestio u sedlo.

Zatim je uzjahao i krenuli su prema ranču. Vidio je jahače kako se zaustavljaju i zatim odlaze dalje. Čini se da je ubojica uspio pobjeći. Možda ga uopće nije ranio.

Price Hagerman teškom se mukom držao u sedlu. Posljednjim se snagama približavao ranču. Kad su bili već blizu, činilo se da će pasti. Shawn se zaustavi i uzjaše Hagermanova konja kako bi jašući mogao pridržavati teško ranjenog rančera. Dohvatio je uzde i podbo konja.

Rhoda je bila u dvorištu. Vidjevši ih potrčala je prema njima, ali se okrenula i pojurila natrag u kuću.

— Salazar! Otac je ranjen! — poviče Rhoda i potrči iz kuće u susret ocu. — Je li teško ranjen? — uplašeno će djevojka kad se Shawn približio ulazu u kuću.

— Treba odmah poslati po liječnika — kimnuvši će Shawn.

Rhoda se okrene i odjuri prema kući gdje su stanovali radnici. Salazar otvori ulazna vrata.

— Postelja je ondje — reče pokazujući rukom u sobu.

Shawn podigne rančera i krene prema stubama.

— Bit će bolje da leži u svojoj postelji.

— Ali gospodine, stube...

— Dobro je... uspijet ću... Donesite vruću vodu i zavoje.

* Salazar potrči prema kuhinji. Nalazeći se na pola stuba Shawn je čuo kako Rhoda dolazi u kuću.

— Požuri! Pripremi postelju

— naredi Shawn.

Rhoda požuri i prolazeći mimo Shawna reče:

— Poslala sam po liječnika.

Shawn je plegao Hagermana u postelju. Lice staroga rančera bilo je blijedo i oznojeno. Svukli su mu košulju i čizme. Ubrzo se pojavila Salazar noseći vruću vodu i čiste zavoje. Prišla je Priceu i pregledala ranu koja je i dalje krvarila.

— Je li... on... — zaplašeno će Rhoda.

— Živ je — tiho će Salazar. — Nadam se da će liječnik ubrzo stići.

Maksikanka umoči krpu u vruću vodu i poče čistiti ranu od zgrušane krvi.

— Tako je blijed — tiho će Rhoda. — Uopće se ne miče...

— Pogodio ga je puščani metak... U komi je — tiho će Shawn.

— Zar ništa ne možemo poduzeti. Ja...

— Izidite — odlučno će Meksikanka. — Pozvat ću vas bude li potrebno. Sad izidite.

— Ima još vruće kave — reče Rhoda kad su izišli iz očeve sobe i krene u kuhinju.

Sjeli su za stol i kad mu je Rhoda natočila kavu, upita:

— Kako se to dogodilo?

— Netko se sakrio iza stijena... Plašio sam se tog mjesta... Sve to grmlje, te stijene... Izvršno je to sklonište za čovjeka koji želi pucati iz zasjede. Na-

stojao sam da se držimo što dalje od stijena...

— Bilo tko da je bio, jesi li ga vidio? — prekine ga djevojka.

— Vidio sam jedino kako se nešto pokreće i u tom sam smjeru pucao. Činilo mi se da čujem kako nekomu ispada iz ruke puška, ali očito nije bilo tako. Pojavila su se trojica vaših ljudi i poslao sam ih u potjeru za njime, ali koliko sam vidio kad su stigli do zaklona, nije ga više bilo ondje. Trebalo je da budemo uporniji i jednostavno ne dopustimo tvojem ocu da izlazi iz kuće — zamišljeno će Shawn gledajući u šalicu. — Mogli smo pretpostaviti da će se to dogoditi.

— Ništa si nemoj predbacivati. Znaš da ga ne bi mogao zadržati u kući. Misliš li da je to bio onaj isti čovjek koji je noćas obilazio ranč?

— Možda... ali zasad ne mogu biti siguran. Je li se vratio Ron? — upita zamišljeno. — Treba mu javiti što se dogodilo.

Rhoda zapazi, da Shawna nešto muči.

— Sumnjaš li u Rona?

— Ne, nipošto! — brzo će Shawn žaleći što je uopće dao naslutiti išta slično.

U sebi nije mogao biti siguran, ali nije želio da Rhoda ponovo posumnja u brata. Pomisli kako zapravo ne poznaje dovoljno Rona Hagermana da može biti u njega sasvim siguran. A što ako je baš onakav kakvoga ga je opisao stari rančer?

— Tvoj se otac upravo odlučio da Ronu povjeri da sprovede stado do Evana Crocketta — ozbiljnim će glasom Shawn. — Malo poslije bio je pogođen... Rekao mi je da će mu povjeriti

mjesto nadglednika ranča ako dobro obavi taj posao.

Rhoda je pila kavu i gledala kroz prozor. Dvojica su razgovarala s kuharom pred ulaznim vratima u kuhinju u kojoj se kuhalo za radnike. Približavao im se i netko treći. Čini se da se već razglasila vijest o tomu kako je Price Hagerman teško ranjen.

— Jadni Ron... Uvijek čini krive stvari u krivo vrijeme... — zamišljeno će Rhoda. — Uvjeren sam da si ti zaslužan za to što je otac promijenio mišljenje o njemu.

— Ne... Razgovarali smo, a odluku je donio sâm.

— Dakako. To je njegov način. Nikad ne sluša druge... Shawn... ako mu se nešto dogodi, što će biti sa mnoš?

— Ništa... Živjet ćeš i dalje... Ron bi mogao voditi ranč a ti bi mu pomagala. Ne vidim kakva bi to velika promjena bila za tebe. Ali čekaj... Tvoj je otac zasad još živ. Doduše, teško je ranjen, ali jak je i može se izgući...

— Ja... ne znam... Ne znam što da mislim o Ronu. Nikad nismo bili bliski i sad dok još sumnjam u njega... Smatram da ne bih mogla ostati živjeti s njime pod istim krovom. Mislim da bih ga previše mrzila.

— Zasad ga nemoj optuživati. Tko ti kaže da je on pucao? Vjerojatno je to bio najmljieni ubojica, ne on... Žali zbog svoje greške i očito je da želi ispraviti ono što se još može ispraviti. Kad je najmio ubojicu, bio je pijan i povrijeđen. Uvjeren sam da bi danas sve poduzeo da spriječi tog ubojicu.

— Znači, ti ga ne optužuješ?

— Dakako, optužujem ga. Pijanstvo i bijes nisu isprika, ali

svatko može jednom pogriješiti. Ron uviđa svoju krivnju i sve bi dao da nekako ispravi to što je učinio.

— Da... da... svatko može pogriješiti... — ironično će Rhoda.

— Onda bi svatko mogao počinuti neku glupost, poslije to jednostavno požaliti i stvar bi time bila riješena. Ako otac umre, postoji li mogućnost da ostaneš ovdje neko vrijeme?

— Potpisao sam ugovor na mjesec dana, Rhoda. Kad to vrijeme prođe, moram krenuti dalje. Ja...

Shawn zašuti. Izvana je dopirao topot konjskih kopita.

— To je Ron — reče Shawn i požuri prema vratima.

X

Ronovo je lice odražavalo za-prepaštenje i strah.

— Otac! Je li... — upita ušavši u kuću.

— Živ je — prekine ga Shawn.
— Čekamo liječnika.

Ron požuri prema stubama, a Shawn iziđe na dvorište i priđe Ronovu konju. U koricama od sedla ugleda pušku. Strese glavom ali ujedno pomisli kako rijetko koji čovjek jaše bez puške. Osjeti kako Rhoda stoji kraj njega.

— Čini se da ipak nisi siguran da to nije bio on...

— Ni u što nisam siguran — otresito će Shawn. — Uostalom, već bi trebao stići liječnik.

— Zacijelo će doći svaki čas. Namjeravaš li razgovarati s Ronom?

— Razgovarati? O čemu? — upita Ron koji je upravo silazio niza stube.

— Jesi li možda ti pucao u oca? — s nepovjerenjem će Rhoda.

— Vjeruješ li zaista da bih mogao... — ljutito će Ron, ali zastane. — Priznajem, imaš pravo sumnjati u mene — doda tihim glasom.

— Jesi li ti pucao? — uporno ponovi pitanje Rhoda.

— Nisam...

— Jesi li čuo pucnjavu? — upita Shawn.

— Nisam.

— Neki su mi ljudi s ranča rekli da si već prije nas stigao do stada i da si razgovarao s njima.

— Da. Odjahao sam onamo kako bih pregledao Crockettovo stado i upozorio ljude da pripaze ne bi li vidjeli nekog stranca. Zapadnom sam se stranom vratio na ranč.

— Ipak si mogao čuti pucnjavu... — napomene Rhoda.

— Mogao sam, ali nisam. Jesi li ti čula pucnjavu?

— Dakako, nisam, bila sam...

U istoj udaljenosti kao i ja — prekine je Ron. — Zašto sam ja morao čuti hice a ti ne?

— Uostalom, to uopće nije važno — prekine ih Shawn. — Kako je gospodinu Hagermanu?

— Jedva diše... teško je ranjen... Kako se sve to dogodilo? — upita Ron.

— Jahali smo blizu stijena...

— Znam gdje se dogodilo — prekine ga Ron. — Jedan mi je od ljudi opisao mjesto. Želio bih samo znati kako se dogodilo.

— Kad se vrate ljudi koje sam poslao za ubojicom, imat ćemo, budu li sretne ruke, odgovor na mnoga pitanja — doda Shawn

kad je ispričao Ronu kako se sve dogodilo.

— Ako ga ne pronadu, i dalje ćete sumnjati u mene, je li? — pomalo će razočarano Ron.

— Uvjeran sam da će istina ubrzo doći na vidjelo — mirno će Shawn.

— Ron, moram ti nešto reći... Bit će ti drago... — uplete se Rhoda. — Otac je odlučio da tebi povjeri stado Evana Crocketta.

— Zar ti je on to rekao? — iznenađeno će Ron.

— Rekao je Shawnu. Osim toga, rekao je da ćeš, ako dobro obaviš prvi posao, preuzeti mjesto nadglednika ranča.

— I još nešto... — počne Shawn gledajući mladića kako je od čuđenja ostao bez riječi. — Sad kad je tvoj otac ranjen, svakako moraš sâm preuzeti taj posao.

— Razumljivo mi je... — promuća Ron. — Ali mnogo je važnije da mi je otac to svojevolumeno odlučio povjeriti... Znam da moram tebi zahvaliti za sve to — reče gledajući Shawna.

— Mi smo o tomu samo razgovarali. Moja zasluga nije tako velika kako misliš.

— A što se tiče ubojice... Jesi li mu rekao nešto o tomu? — upita Ron.

— Nisam.

— Hoćeš li mu reći? — upita Rhoda.

— Vidjet ćemo... Zasad ne vidim potrebe... Sad kad prvi put u životu vaš otac ima povjerenje u Rona, ne bih želio sve pokvariti.

— Otac bi zacijelo želio znati istinu... — odrješito će Rhoda.

— To mi je poznato, ali ovaj je slučaj ipak poseban... a i sta-

nje u kojemu se nalazi. Postoje situacije kad je najbolje šutjeti.

— Mislim da griješiš — uporno će Rhoda.

— To prepusti meni... Znam što mi je činiti — ljutito će Shawn.

— Znam — mirno će Ron. — Ma što odlučio, bit ću sporazuman s time. Ako želiš, mogu mu sâm reći da...

— Ne. Prepusti sve meni — reče Shawn. — Rhoda, daješ li mi riječ da ćeš šutjeti?

— Kako želiš... — mrzovoljno će djevojka i krene prema stubama.

— Čini mi se da joj otac znači više nego što sam mogao misliti, a ja još manje nego što sam pretpostavljao... — zaključio Ron. — Sâm sam kriv za sve to. Nikad je nisam pravo upoznao i nisam se potrudio da joj budem pravi brat. Mogu je razumjeti i ne krivim je ni za što. — I mene je iznenadila — napomene Shawn. — Uvjeran sam da duboko u sebi voli i tebe i oca i ranč. Ali, glumi. Osjeća više nego što želi pokazati.

— Nadam se da će otac preživjeti — uzdahnuvši će Ron. — Prema oboje ispraviti ću sve što sam propustio posljednjih godina.

— Nisi ti kriv za sve. Sad će biti najbolje da sprovedeš stado do Evana Crocketta i pokušaš izgubiti što manje bikova.

— Smatraš li da je pametno da krenem sutra ujutro?

— To prepuštam tebi, a mnogo će ovisiti i o tomu što će reći liječnik.

— Znam kako bi se otac odnosio prema svemu tomu. Započeo bi mi da krenem. Crockettu je obećao da će stado stići prvoga idućeg mjesec i znam da

mu je stalo da održi riječ. Zelim li stići na vrijeme, morao bih krenuti sutra.

— Znam da bi želio održati riječ — neodlučno će Shawn — ali najbolje će biti da odluku prepustiš liječniku. Možda će on smatrati potrebnim da ostaneš na ranču. Vjerujem da će Crockett imati razumijevanja za zakašnjenje od nekoliko dana kad čuje razlog.

Prekinuo ih je hitac koji se začuo s druge strane dvorišta. Naglo su se okrenuli i ugledali kako na ranč stiže šestoro jahača. Na sedmom je konju preko sedla ležao neki čovjek.

— Uхватili su ga! — poviče Shawn i pojuri naprijed. — Žao mi je što sam posumnjao u tebe — reče okrenuvši se prema Ronu.

— Nije važno...

Na dvorište su već izišli ljudi koji su se zatekli na ranču i okružili prispjele jahače.

— Mrtav je — reče jedan od jahača. — Pucali smo u njega dok se nalazio na stijeni i pokušao pobjeći. Bio je već ranjen u nogu.

— Vidio je da ga slijedimo — doda drugi jahač. — Pokušao je pobjeći. Isprva smo mislili da će se predati, ali očito je želio borbu.

— Razumijem. Je li itko od vas ozlijeđen? — upita Shawn.

— Amos Whitfield pogođen je u nogu.

— Liječnik mora stići svakog trenutka. Pobrinit će se i za Amosa.

— Dobro. Kako je gospodinu Hagermanu?

— Teško je ranjen — odgovori Ron i krene prema mrtvom čovjeku. — Poznajete li ga? —

upita dohvativši gunj kojim je čovjek bio pokriven.

— Poznajemo li ga? Pa to je Dave Archer! Mislili smo da znate to.

Ron se zaprepašteno okrene prema Shawnu i ovaj, ne mogavši shvatiti je li to zaista tako, krene prema konju.

— Znači, ubojica... on je još živ — tiho će Ron.

— Archer se želio osvetiti — zaključi Shawn. — Da, ubojica je još negdje u blizini.

XI

Jahači su se zaputili prema Brasadi vodeći sa sobom konja s tijelom Davea Archera. Ira Blackburn zacijelo će još ove večeri doći na ranč.

— Možda ubojica više uopće ne namjerava ovdje ostati — zamišljeno će Ron.

— Nešto zaboravljaš... On vjerojatno uopće ne zna da je Archer pucao u tvoga oca. Skriva se negdje u blizini ranča i izbjegava susret s bilo kime. Tko bi mu mogao dojaviti da je tvoj otac pogođen? Moramo biti oprezni i čekati da se pojavi.

— Da... — zaključi Ron i krene prema kući ali se zaustavi ugledavši na ulaznim vratima Rhodu. — Nadam se da si se sad uvjerila kako nisam pucao u oca.

— Čula sam... Drago mi je, što sam pogriješila.

— Volio bih da ti mogu vjerovati.

Shawn pogleda prema cesti odakle se čulo da dolaze kola.

— Je li to liječnik? — upita Shawn ugledavši mala kola u koja je bio upregnut konj.

– Da, to je naš stari liječnik Henry Dice.

Kola su se zaustavila, liječnik ispusti uzde i side. Bio je to stariji čovjek, prilično stariji od Pricea Hagermana. Djelovao je mirno i ulijevao povjerenje.

– Gdje je? – kratko upita liječnik i dohvati torbu.

– Gore...

– Gore? – začudi se liječnik i pogleda Shawna. – Rhoda, bit će mi potrebna tvoja pomoć. Je li Salazar u blizini? Dobro, i ona će mi biti potrebna – reče pošto je Shawn kimnuo.

Kad je liječnik ušao, Shawn odvede konja u sjenu drveta a zatim i sâm krene prema kući. Ron je i dalje stajao pred ulazom.

– Možemo sjesti – predloži Shawn dotaknuvši mu rame i pokaže prema stolcima na verandi. – Zasad ionako ne možemo učiniti ništa drugo.

Liječnik se zadržao kod rančera puna dva sata, a zatim je umoran sišao stubama do izlaza iz kuće. Ron mu je brzo prišao.

– Kako mu je?

– Loše... bolje je da ti kažem istinu. Izvadio sam metak, ali izgubio je mnogo krvi, a nije više baš mlad.

– Znači li to da možda neće preživjeti? – upita Shawn, pristupivši im.

– Teško je išta tvrditi. Čvrst je ali i star...

– Izdržat će... – uvjerljivo će Ron. – Mora izdržati! Mora!

– Možda, ali ne budite previše uvjereni u to. Sad su mu najviše potrebni odmor i tišina. Pobrinite se za to. Učinio sam sve što je u mojoj moći. Doći ću

sutra ako me ne pozovete prije toga.

Liječnik krene prema svojim kolima iscrpljen i željan odmora.

– Otac pita za vas – javi se Rhoda pogledavši Shawna i Rona.

– Pitam se hoće li se sve dobro završiti – tiho će Ron kad su već krenuli stubama prema očevoj sobi.

– Liječnik mu je dao nešto da bi mu ublažio bolove – javi se Rhoda. – Slab je ali vas želi vidjeti.

Stigavši do sobe, Shawn propusti Rona da uđe prvi. Price Hagerman otvori oči. Bio je blijed, iscrpljen i nestalo je sve one veličine koja ga je učinila tako zastrašujućim.

– Dječace, želim da stado sprovedeš do Evana Crocketta – promuklim će glasom stari rančer.

– Krećem rano ujutro – tiho će Ron.

– Učini to! Htio sam ti to reći za vrijeme večere. To što sam sad ranjen nije utjecalo na moju odluku.

– Znam oče, Shawn mi je već sve ispričao. Ne brini. Sve ću dobro i savjesno obaviti, a isto ću tako dobro upravljati rančem dok ti ne ozdraviš.

– Želiš li da Shawn pođe s tobom?

– Samo ako ti to želiš... Ali što se mene tiče, nije potrebno. Smatram da će biti najbolje da ostane ovdje i umjesto mene nadgleda ranč dok se ja ne vratim.

– Dobro – umornim će glasom rančer. – Sretno, sine... – tiho doda i pokuša dohvatiti Ronovu ruku.

Ron to zapazi, uhvati očevu slabu ruku i promrmlja:

— Hvala ti, oče...

Ron se okrene kako bi prikrrio uzbuđenje.

— Sad je dosta — nestrpljivo će Salazar. — Izidite i ostavite gospodina da spava. Tako je rekao i liječnik. Ja ću ostati. Hajde!

Rhoda i Ron izišli su na hodnik gdje je čekao Shawn.

— Umrijet će ... znam... ja...

— zajeca Rhoda bacivši se u Shawnov zagrljaj.

— Možda će ipak sve biti dobro — utješi je Shawn. — Ljudi njegova kova ne predaju se tako lako.

* * *

U prizemlju je bila mala soba u kojoj je spavao kuhar u vrijeme dok su Hagermanovi imali više posluge. Još iste večeri Shawn je u tu sobu prenio svoje stvari misleći i dalje o ubojici koji je možda u blizini. Ovdje je mogao bolje vidjeti i ulaz u kuću i dvorište.

Zasad se ni po čemu nije moglo zaključiti da je ubojica još u blizini, ali to nije ništa značilo. Bilo je poznato da najmljeniji ubojice po svaku cijenu obavljaju svoju zadaću i Shawn je znao da ni ovaj čovjek neće odustati dok Hagermana ne ubije ili dok ne bude siguran da je rančer već mrtav.

Otkako je Price Hagerman bio ranjen, prošlo je nekoliko dana.

Stari je rančer vodio bitku za svoj život, a Shawn je imao prilike porazgovarati s nekim ljudima o svomu bratu, ali nije saznao ništa što bi mu olakšalo daljnje traganje za Benom.

Svi Hagermanovi ljudi bili su uglavnom tek kratko vrijeme na ranču i nitko se nije mogao sjetiti čovjeka koji bi odgovarao Bencvu opisu ili koji bi se zvao Damon Friend.

Kuhar Charley Hubbs, koji je radio za Hagermana malo više od godinu dana, sjetio se čovjeka koji je, ubrzo pošto je on došao, napustio ranč. O tom se čovjeku naveliko pričalo. Proveo je na ranču Hash Knife više od tri godine. Kuhar se prisjetio da se taj čovjek zvao Jim Winfield. Koliko se njemu činilo, taj je čovjek bio na ranču onda kad je, po Shawnovu mišljenju, i njegov brat mogao ovdje provesti neko vrijeme. Znači, Jim Winfield jedini je mogao poznavati Bena ili barem nešto znati o o njemu.

Navečer za stolom Shawn je pitao Rhodu zna li nešto o tom Jimu Winfieldu.

— Radio je na ranču... Sjećaš li ga se? — upita na kraju Shawn.

— Ime mi nije baš poznato — zamišljeno će Rhoda.

Ove je dane postala ozbiljnija i kao da se iz razigrane djevojke pretvorila u ozbiljnu ženu.

— On bi mi jedini mogao pomoći ako je Ben uopće bio ovdje na ranču — nastavi Shawn.

— Jasno mi je, ali on je otišao...

— Nastojat ću ga pronaći. Ako ga pronađem, možda će mi znati reći kamo je otišao Ben, ako je uopće bio ovdje.

— Da, ali kao što i sâm kažeš: ako je tvoj brat bio ovdje...

— Znam... Najprije moram pronaći Winfielda.

— To znači da moraš tragati za dvojicom. To mi se čini bezizgledno.

– Da... ali što mogu. Jesi li sigurna da ga se ne sjećaš?

– Jesam. Nikad nisam posvećivala mnogo pažnje ljudima koji su ovdje radili, a kad bih ga se i sjećala, otkud bih znala kako je otišao? Ljudi dolaze i odlaze. Možda Ron zna više, a mogao bi se i raspitati u ostalih ljudi.

– Tako ću i učiniti. Drago mi je što se vaš otac oporavlja – reče Shawn, promijenivši temu razgovora.

– Bolje mu je, ali je i dalje slab. Brine me to. I Salazar je zabrinuta. Nipošto da se oporavi.

– Oporavit će se. Što kaže liječnik?

– Kaže da napreduje, ali to se uvijek tako kaže. Povremeno pita za tebe.

– Rado bih otišao k njemu i porazgovarao s njime. Nekoliko sam puta pogledao u njegovu sobu, ali je spavao.

– Da. Mnogo spava. Možda bi u njemu trebalo pobuditi zanimanje za nešto. Mislim da mu nije važno hoće li se oporaviti ili ne.

– To nipošto nije nalik na njega... Mogu li ga posjetiti sutra ujutro?

– Bilo bi mi drago. Ne dopusti da te Salazar otjera. Tvoj mu posjet ne može štetiti. Misliš li još i sad da će ubojica doći ovamo na ranč?

– Vjerojatno hoće.

– Otac je nekoliko puta pitao za ubojicu. I dalje razmišlja o tomu tko ga je mogao najmiti.

– Nadam se da mu nisi ništa rekla? – oštro je upita Shawn.

– Ne... dala sam riječ, ali ne misliš li da je taj čovjek odustao i odjahao?

– Ne vjerujem. A kad se pojavi, moram biti spreman.

XII

Idući dan, kasno popodne, neki je čovjek dojahao u dvorište. Shawn je sjedio u sjeni topole, podalje od kuće. Odmah je prepoznao došljaka. Bio je to Wes Lovett, jedan od ljudi koje je sreo ono jutro kad je Price Hagerman bio ranjen i koji je drugi dan krenuo s Ronom sprovesti stado do Evana Crocketta.

– Zar nešto nije u redu? – zabrinuto će Shawn.

– Ne. Sve je kako treba – nasmije se Lovett. – Ostali stižu drugim putom. Ja sam dojahao prečicom da vidim kako je gospodinu Hagermanu.

– Je li vas poslao Ron? – upita Shawn.

Rhoda je izišla na vrata začuvši da je netko došao.

– Poslao me da vidim kako je našem starom gazdi... mislim... gospodinu Hagermanu – ispravi se Lovett.

– Dobro je. Mislim da je upravo budan – reče Rhoda.

Ušli su u kuću i otišli k Hagermanu. Malo prije Shawn je bio u sobi i našao je rančera umornog i nezainteresiranog za bilo što.

– Imate posjet – reče Shawn ulazeći. – Poslao ga je Ron...

– Da, gospodine – reče Lovett. – Poslao me vaš sin. Zovem se Wes Lovett.

– Lovett? Niste li vi jedan od onih koji su krenuli s mojim sinom? – zabrinuto će Price Hagerman.

– Jesam. Vaš je sin želio da što prije saznate da je sve dobro

i kako nismo izgubili ni jedno jedino grlo. Ni jedno, gospodine

– ponosno će čovjek.

– Zaista? – upita rančer i pokuša se uspraviti u postelji.

– Ni jedno grlo? Pa to je izvrsno.

– Ron se nada da će sutra stići kući. Želio je da podem naprijed kako biste što prije čuli da je posao dobro obavljen.

Oči staroga Hagermana zasljele su od zadovoljstva.

– Zahvalan sam vam što ste požurili da biste me o svemu obavijestili – zadovoljnim će glasom Hagerman.

– To je bila zamisao vašega sina. Stalo mu je da što prije saznate... Dakle, sad se mogu povući.

– Još vam jednom hvala – promrmlja rančer a čovjek požuri iz sobe i side u prizemlje.

– Ovo je najbolji lijek koji ste mi mogli nabaviti – nasmiješi se Hagerman i pogleda Rhodu i Shawna. – Ponosan sam na dječaka... Priznajem da sam sretan i više neću sumnjati u njega.

– Dobro je što si mu pružio priliku, oče – reče Rhoda prišavši mu. – Sretna sam što ste napokon našli zajednički jezik...

– Zaista to tako misliš ili...

– Da, oče... mislim da smo ove dane svi mi štošta naučili...

– Da... zaista... – promrmlja stari Hagerman.

Kao da je iz nekog vrela upravo primio novu snagu, starac je oživio i sam se uspravio na ležaju.

– Nešto ću vas zamoliti – reče. – Dosta mi je već toga što sam neprestano u postelji. Volio bih da mi pomognete da izađem na verandu. Možete li?

Hoćete li me odnijeti dolje?

– Oče... – pokuša Rhoda.

– I dolje se mogu odmarati kao i ovdje, možda čak i bolje. Vani je zacijelo manje vruće, a volio bih vidjeti što se događa dolje.

Price Hagerman pomalo je postajao onaj stari gospodin Teksas, nadaleko poznat po izdržljivosti i neslomljivoj volji. Shawn pogleda Rhodu, a onda slegne ramenima.

– Mislim da mu neće nauditi... – zaključio Shawn. – Zaista je ugodnije dolje.

– Ali neka ti jedno bude jasno: prije zalaska sunca vraćaš se u sobu – zaprijeti prstom Rhoda i nasmiješi se. – Ne smiješ se zasad previše zamarati.

– Zamarati? Nikad još nisam čuo da se čovjek zamara sjedenjem – mrmljao je starac.

Rhoda je uzela pokrivač, dva jastuka i krenula prema vratima, a Shawn je podigao rančera da ga odnese dolje. Iznenađio se koliko je Hagerman oslabio ovih nekoliko dana što ih je proveo u postelji.

– Sad me možete ostaviti na miru – zaključio rančer pogledavši Rhodu i staru Meksikanicu koja je priskočila da pomogne.

Već je sjedio udobno smješten u naslonjaču.

– Želim razgovarati sa Shawnom. Kako bi bilo da krenete svojim poslom i ostavite nas na miru?

Kad su žene otišle, Hagerman pogleda Shawna.

– Ugodno mi je ovako sjediti. Dosad nikad nisam imao vremena sjediti i odmarati se.

Shawn pride ogradi verande i pogleda u dvorište. Ovdje, ova-

ko sjedeći, Hagerman je bio vrlo laka meta.

— Drago mi je što je Ron uspio uspješno obaviti posao — nastavi Hagerman. — Brine me ova moja kćerka... Postoji li išta među vama?

— Ne...

— Šteta... Bilo bi mi drago da... vi i Ron zajedno preuzmete upravu ranča...

— Znam... Nitko ne bi mogao željeti ništa ljepše, ali ja moram pronaći brata i kad ga jednom pronađem ili saznam pouzdano da je mrtav, moći ću razmišljati o ženi i obitelji.

— Nemojte predugo čekati. Ne smijete dopustiti da vam život izmakne — zamišljeno će Hagerman. — Lako čovjek mnogo toga propusti... i sâm sam to iskusio.

— Da, znam... ali neke stvari čovjek mora učiniti.

— Jamačno. I ja sam tako mislio — zamišljeno će rančer. — Sad znam da sam premalo vremena odvojio za svoj privatni život. Sunce je svaki dan izlazilo, a ja sam bio tako zauzet poslom da gotovo ni to nisam zapazio.

— Ne smijete toliko govoriti. Zamarate se tako.

— Nedostajalo mi je ovih dana sunce — reče starac i odmahne rukom. — Mnogo mi je malih stvari ovih dana nedostajalo... kao na primjer svježeg voća iz potoka, miris prirode... mnogo toga o čemu prije nisam ni razmišljao. Priznajem, međutim, da je najveća greška koju sam počinio bila ta što sam dopustio da moja djeca odrastu a nisam im posvetio dovoljno pažnje. Jednostavno sam prepuštao sve svojem toku. Da ba-

rem njihova majka nije umrla... mnogo bi toga bilo drugačije.

Starac zakašlje i Rhoda dotrči uznemirena i zabrinuta. Nasmiješio se i odmahnuo rukom. Rhoda se nasmiješi i nestane.

— Nije mi jasno zašto ste tako uznemireni... Mislite li još da će se pojaviti ubojica? — upita odjednom Hagerman.

— Priznajem... zabrinut sam...

— Jedino što me uznemiruje jest pitanje tko me to toliko mrzi da je čak unajmio ubojicu kako bi me ubio.

Shawn pogleda u dvorište. Sunce je već zalazilo i ubrzo će se spustiti večer. Rhoda će se pojaviti i htjeti oca premjestiti u postelju pa će tako starac valjda početi misliti o drugim stvarima.

— Netko koga ste već vjerojatno odavno zaboravili — odgovori Shawn na pitanje. — Mnogo je ljudi koji dugo u sebi nose mržnju dok se napokon ne odluče na osvetu.

— Znam, ali ne razumijem komu sam se mogao toliko zamjeriti. Uvijek bih platio svoje dugove... Možda sam ponekad i bio pregrub i prestrog, ali uvijek sam bio pošten.

Na vratima se pojavila Rhoda sa šalicom kave u ruci.

— Popij kavu, oče! Salazar je ulila i malo konjaka. Vjerujem da će ti prijati — reče djevojka. — Hladno ti je — zaključila dodirnuvši mu ruku. — Nije li bolje da se vratiš u postelju?

— Odmah... samo da vidim kako zalazi sunce... već dugo to nisam vidio.

— Dobro, ali čim zađe, neka te Shawn odnese gore.

– Da... reci Salazar da je kava vrlo ukusna.

Rhoda ga na trenutak začuđeno pogleda a zatim se nagne i poljubi ga u čelo.

– Reći ću joj, oče – obeća i ode.

– Dobra je to djevojka... – promrmlja starac. – Nalik je na majku, samo što je još razumnija... Postala je prava žena... Jednom je pljusnula čovjeka koji je pred njom govorio o meni kao o »gospodinu Tekساسu« – nasmiješi se Hagerman.

– Da... odlučna je i ničega se ne plaši... Znate, nije mi žao što me ljudi tako zovu. Ova je naša zemlja velika i lijepa... pomalo sam ponosan kad me smatraju tako velikim i moćnim. To bi laskalo svakom čovjeku. Sunce zalazi pomalo... – reče osjećajući umor.

– Da... upravo sad...

– Lijepo je gledati kako se modra nebeska boja prelijeva u zlatnu, oblaci postaju žuti i crveni... Od sada ću češće to promatrati. Želio bih gledati i izlazak sunca.

Shawn mu je prišao zapazivši da je glas Pricea Hagermana sve slabiji. Ovo ga je popodne ipak iscrpilo.

– Najbolje će biti da sad legnete – zaključio Shawn. – Rhoda!

– Jeste li vi Price Hagerman? – začuje se povik iz dvorišta i Shawn se sledi začuvši taj nepoznati glas.

– Da. Ja sam! – začuđujuće jakim glasom odvrati Hagerman. – Tko ste vi?

– Zacijelo ne vaš najbolji prijatelj... – ironično će stranac.

Shawn se trenutak prije zaputio pozvati Rhodu. Kad je začuo glas što je dolazio iz dvorišta, jednim je skokom bio pred starim rančerom i zaklonio ga svojim tijelom.

– Ne miči se! Ako se samo pomakneš, ubit ću te! – poviče Shawn.

Revolveraš, nizak i mršav, sjedio je na konju. Očito se zaštićen šikarom došuljao sa stražnje strane kuće. Izabrao je pravo vrijeme da se pojavi: u sumraku se nije moglo razabrati njegovo lice. Bio je nalik na neku sjenu, a osim toga u dvorištu gotovo nije bilo ljudi, jer je još trajao radni dan.

– Sumnjam da ćeš me ubiti! – odvrati revolveraš. – Što se događa? – upita Rhoda.

Začula je glasove i izašla.

– Došao si preksano! odlazi! – poviče Shawn.

– Ne mogu... Djevojko, ne miči se! – poviče revolveraš gledajući Rhodu.

– Je li to... – počeo Rhoda očajno pogledavši Shawna.

Shawn kimne.

– Zakasnili ste! – poviče rančer. – Dave Archer vas je preduhitrio!

– Koliko vidim, još ste živi!

– Ali možda ne više dugo... Možete li mi nešto reći? Tko vas je unajmio da me ubijete?

– Ne razumijem zasto vas to zanima. Svejedno je tko me unajmio... Makni mi se s puta ili ću pucati najprije u tebe! – poviče ubojica Shawnu.

Vjerojatno je preko očiju i usta imao svezan rubac, jer je govorio prigušenim glasom.

– Čini se da ćeš morati... – mirno će Shawn.

– Ne sviđa mi se to – reče ubojica, skoči s konja, otkotrlja se u grmlje i zapuca.

Shawn se baci u stranu. Osjetio je da ga je metak pogodio u ruku, ali je ipak mogao nanišati prema sjeni koja se pomicala u grmlju i zapucati.

– Tko vas je najmio? – zaur-la Price Hagerman. – Tko?! Čujete li me?

Shawn je ležao na zemlji i dalje držeći revolver uperen prema grmlju gdje se više ništa nije pomicalo. Čuo je kako Rhoda teško diše i jedva svladava uzbuđenje čućeći prislonjena uz oca.

Začuo je topot konjskih kopita. Očito su Hagermanovi ljudi čuli pucnjavu i požurili vidjeti što je posrijedi. Polagano se podigao i još, držeći otkočen revolver krenuo prema grmlju.

Približivši se, s usana mu se oteo uzdah olakšanja. Revolveraš je pucao prvi, ali Shawn je preciznije pogodio protivnika. Ubojica je ležao ispuržen na leđima a na prsima mu se vidjela mrlja krvi.

– Tko... do vraga... tko... tko ste vi? – promrmlja revolveraš i zatvori oči.

Shawn se sagne, oduzme mu revolver i baci ga u grmlje. U blizini već su se čuli glasovi i lavež pasa.

Na terasi pred kućom Rhoda je klečala pokraj oca.

– Je li vam rekao tko ga je najmio? – upita Hagerman. – Tko? Moram znati...

Shawn ugleda Rhodin uporan pogled, ali se nagne nad rančera i odmahne glavom.

– Nije mi rekao. Kad sam došao do njega, već je bio mrtav.

– Volio bih ipak znati...

– Nije važno... sad je ionako sve završeno i nema više opasnosti.

– Da... sve je prošlo... sve... – tiho će Hagerman.

– Odnosite ga šerifu – reče Shawn prišavši ljudima koji su okružili mrtvog ubojicu. – Recite mu da je to momak koga smo čekali.

Okrenuo se i vratio Rhodi i Hagermanu. Rhoda je upravo umotavala oca u pokrivač.

– Ne bih htjela da se prehladi... Oduzi ga u salu molim te – reče djevojka.

Shawn podigne rančera, pogleda ga i ustukne na tren. Hagermanovo je lice održavalo konačno spokojstvo, a poluzatvorene oči starog rančera ništa više nisu vidjele...

XIII

Iz razgovora s Ronom Shawn je doznao da je Winfield vjerojatno otišao u Dodge-City. Shawn je pričvršćivao za sedlo bisage i gledao prema sjeveru cestu za Dodge-City. Pred njime se nalazio dug put.

Pomisao da mora krenuti nije mu bila laka. Ponuda da zaboravi svoje nasljedstvo i postane član obitelji Hagerman bila je previše privlačna. Rhoda je stajala na vratima kuće nadajući se i u tom posljednjem trenutku da će se Shawn predomisliti i ostati, a nije malo nedostajalo da se to zaista dogodi...

Ta djevojka... Nije znao što da misli. Ne bi bilo valjano da sve napusti i ostane ovdje na ranču, jer njegov je brat Ben vjerojatno ipak živ i potreban mu je možda novac koji mu je pripao očevom smrću.

Da ostane ovdje, cijeli bi si život prigovarao da je možda pogrešno postupio. Morao je najprije pronaći Bena, a tek će onda moći misliti na sebe.

Stvari su bile spremne. S Ronom se oprostio već ujutro, jer je mladić morao rano u zoru krenuti u obilazak imanja. Ron je preuzao poslije očeve smrti upravu nad cijelim rančom. Stari je Hagerman umro zadovoljan, napokon stekavši povjerenje u svoga sina.

Trebalo je još da se oprostiti s Rhodom. Prihvatio je konja za uzde i krenuo prema djevojci.

– Nadala sam se da ćeš promijeniti planove – tihim će glasom djevojka.

– Kad bih mogao, ne bih oklijevao ni trenutka...

– Možda ćeš pronaći brata u Dodge-Cityju. Ako ga pronađeš, hoćeš li se vratiti?

Shawn dohvati ruku djevojke i privuče je k sebi.

– Ne mogu ti ništa obećati, ali ti mogu reći da bih se vrlo rado vratio...

– Otac je umro i...

– Znam – prekine je Shawn.

– Snaći ćete se. Uspjet ćete zajedničkim snagama povećati ranč, ako to zaista želite.

– To nije ono što želim, Shawn. Ja... ja želim tebe...

Shawn se nasmiješi djevojčinoj iskrenosti. To je bila prava Rhoda, kći Pricea Hagermana, i možda je to i bilo ono nešto što mu se toliko svidjelo u te djevojke.

– I ja prema tebi osjećam isto... ali... možda jednom... Rhoda...

– Hoćeš li se vratiti?

– Možda će proći mnogo godina prije nego što ću to moći...

– Nije važno. Hash Knife bit će ovdje, a i ja ću biti ovdje i... čekat ću te.

– Ne. Nemoj me čekati i nemoj da život prođe pokraj tebe – reče nagnuvši se nad nju i nježno je poljubi.

Uzjahao je ridana i izjahao iz dvorišta gledajući ravno pred sebe. Kad se popeo na prvu uzvisinu, zastao je i okrenuo se. Rhoda je još stajala pred kućom i gledala za njim. Podignuo je ruku, mahnuo i odjahao.

KRAJ

U PRIPREMI:

G. F. Unger

DOŠLJAK IZ ARIZONE

U ODMORU RS MAGAZIN
U RS MAGAZINU ODMOR

I KOD VAŠEG PRODAVAČA NOVINA